

1. dan: Uvod

»Juhuhu, spet je mesec maj tu. Še malo, še malo, pa bo poletje,« je bila navdušena rjavolasa prvošolka Manca. Mamica, ki je znala najti kaj lepega in dobrega že v danem trenutku, brez čakanja na tisto, kar šele prihaja, pa je dodala: »Tudi maj je že lep mesec. Začne se s praznikom dela, ki nam omogoča prvomajske počitnice, dnevi so večinoma sončni, z nekaj deževnimi popoldnevi ali dopoldnevi.«

»Pred poletjem pa nas čakajo še šmarnice, vsak dan v maju. Oh, kako radi ste lani hodili. Ker ste vedeli, da boste po šmarnicah lahko igrali še košarko na župnijskem dvorišču,« je začel obujati spomine očka, ki je po poklicu mizar. Zaradi obilice dela se šmarničnih pobožnosti večkrat ni mogel udeležiti, z veseljem pa je poslušal vse, kar so mu otroci o tem pripovedovali.

Takrat je petletni nadvse navihani Matevž ravno hotel plezati čez stol sredi kuhinje, se vmes spotaknil in že rekel: »V redu sem ... Kaj so že šmarnice?«

Mamica si je že predstavljala, kako lep je v vazi na mizi šopek cvetja, Matevža pa podučila: »To so majhne, drobne, čudovito dišeče bele rožice, ki zacvetijo maja. Veliko zelenja je okrog njih in s svojimi drobcenimi cvetki ob razraščanjem zelenju nas lahko spomnijo na to, da se moramo v življenju veseliti ob malenkostih.«

»Ampak ta mesec bomo vsako popoldne šli v cerkev, kajne, mami? To so tudi šmarnice. O čem pa bo govorila zgodba, ki jo bomo poslušali?« je z vsem na tekočem želela biti Manca.

»A vsak dan v cerkev? A bo dolgo časa trajalo?« je zanimalo triletno Vesno.

»Ja, vsak dan bomo šli v cerkev. Pa ne bo dolgo trajalo. Zanimivo bo, ker bomo spoznavali različna imena za našo nebeško mamico Marijo,« jih je pomirila mami.

»Kaj? To je pa čudno. A Marija ima več imen? Prvič slišim,« je bil med plezanjem s krušne peči navzdol zdaj začuden Matevž.

»Veš, Matevž,« je nadaljevala mama. »Se spomniš, ko smo prejšnja leta pri šmarnicah na koncu vedno brali litanije – Sveta Marija, prosi za nas. Sveta Mati Božja, prosi za nas. Skrinja zlata ...? Vse to so imena za Marijo.«

»Pravzaprav nekaj podobnega, kot naši Mancici kdaj pa kdaj rečemo tudi Mančica. Ali pa če tebi, ki si tako spreten in hiter, rečem: 'Hej, akrobat, pridi malo sem.' Nebeški mamici Mariji lahko rečemo tudi Začetek veselja ali Vrata nebeška in jo pokličemo po vseh drugih vzklikih iz litanij ... Za kakšno njeno ime še jaz ne vem točno, zakaj bi ji tako rekli. To boste poslušali pri šmarnicah in potem razložili še meni, kadar ne bom mogel z vami, v redu?« je podal predlog očka.

»Zanimivo. Zanimivo,« je tuhtala Manca in pri tem že iskala knjižico, v kateri so napisane litanije. Brati še ni znala, je pa mamico povprašala: »In katero ime bo prvo?«

Mama se je samo nasmehnila in rekla: »To pa izvemo jutri.«

NALOGA: Doma postavi na vidno mesto Marijin kipec in predenj šopek svežega cvetja.

---

2. dan: Sveta Marija

Zdaj poznamo družino, ki nas bo poučevala o Marijinih imenih. Ne bomo dolgovezili, zato kar pokukajmo, kaj se dogaja in katero ime spoznamo.

Družina je zbrana na kavču. Iz očkove delavnice pa se še sliši zvok mizarskega stroja.

»Mami, mami, daj no, kako ima lahko Marija različna imena? Razloži mi, prosim, to,« je mledovala Manca ...

Mamica, ki je tedaj ravno previjala malega Primoža, je malo pomislila in rekla takole: »No, na širni zemlji živi veliko Petrov, veliko Andrej, veliko deklic z imenom Vesna, veliko fantov z imenom Primož, je tako?«

»Ja, seveda,« se je vse skupaj zdelo malo dolgočasno Matevžu, ki mu sedenje na kavču ni prav nič ustrezalo. Raje bi namreč delal prevale in premete.

Mamica pa ni odnehala in je nadaljevala: »Ali kdo pozna kakšno Marico?«

Mala Vesna je sedela in le čakala, kdaj bodo mamine roke spustile Primoža, da ji bo lahko zlezla v naročje. Pa se je hitro oglasila: »Teta Marica.«

»Ja, bravo, Vesni,« je bil nad njenim odgovorom začudeno vesel Matevž. »A veš, mami, sosedova mama je Marica.«

»Seveda, seveda. Dobro razmišljata,« je prikimala mama in pustila Primoža, da gre svojo pot s kavča navzdol proti zaboji s kockami.

»Kaj pa kakšno Marijo? Kdo jo pozna?« Mami ni odnehala, ko je opazila, kako otroci poslušajo. »Moji teti, ki je nisem videla že dolgih dvajset let, je ime Marija,« je rekla.

»Pa moja prva vzgojiteljica, a veš, mami, mamica od Jakoba in Julije. Ona je tudi Marija,« je bila aktivna pri pogovoru še Manca.

Mama je, zdaj s triletnico v naročju, mirno nadaljevala: »Seveda, na vsem našem planetu je mnogo žensk s tem imenom. Nekatere so še žive, nekatere so že umrle, nekatere so še majhne, spet druge že odrasle. Samo ena in edina pa je Marija, tista sveta Marija. Iz nebes. Ki je včasih, pred več kot dva tisoč leti živela na zemlji, rodila sina, mu dala ime Jezus, ga vzgajala in videla, kako je moral trpeti in umreti na križu. Preden je Jezus umrl, je rekel svojemu prijatelju Janezu: 'Janez, poglej tvoja mati.' In Mariji je rekel: 'Poglej, tvoj sin.'

Takrat je Marija postala mati vseh ljudi na zemlji. Mati in mamica vsega sveta. Pozneje je tudi ona umrla in odšla za njim v nebesa. In to je tista sveta Marija. Jezusova mati in naša mati. Marija nas vse skupaj spremlja in vidi, kako živimo na zemlji. In če jo bomo prosili za pomoč, nam bo pomagala. Morda ne čisto takoj in tisti trenutek, a nobena naša prošnja pri njej ni zavrnjena. Včasih na glas, včasih tiho, včasih v jezi, včasih v veselju, kadar koli in kakor koli se lahko izročimo nebeški mami v varstvo in rečemo *Sveta Marija, prosi za nas*,« je razlago sklenila mamica.

NALOGA: Pred spanjem zmoli eno svetamarijo in samo pomisli, kako lepo je, da imamo eno mamico v nebesih.

---

3. dan: Mati Kristusova

Zdaj družina, ki jo spremljamo (očka in mamica, šestletna Manca, petletni Matevž, triletna Vesna ter dobro leto star Primož), poseda v kuhinji. Na mizi je razprt eden izmed družinskih albumov, Primož odpira kuhinjsko omaro in ven zlega plastične posode ... Vesna je najbolj zatopljena v fotografije, posebej v tisto, kjer je na sliki skupaj s svojimi bratranci in sestričnami. »Oči, tukaj je pa Vesna,« je zadovoljna, ko najde sama sebe v kopici otrok.

»Ja, res si ti. Ko smo praznovali tvoj drugi rojstni dan. Pa še Tine in Jošt sta poleg ter Kaja, Jaka, David, Domen, pa Tanja in Aljaž. Kajne, kako lepo je, da imamo fotografije in se spominjamo lepih dogodkov? No, poglej, na tej fotografiji jokaš, ker si morala hoditi peš, ti bi se pa raje nosila čez tale most, ko smo bili na počitnicah v Celju,« jo je ogovarjal očka.

»Ko je Jezus še živel na zemlji, takrat ljudje še niso poznali fotoaparatorov, mobilcelov tudi ne, kajne, oči?« je pametno sklepal Matevž.

»Res je. Takrat so si morali zapomniti veliko več stvari. Kakšno stvar so narisali, kakšno zapisali, fotografirati pa še niso mogli.«

»Ja, Marija in Jezušček se nista mogla fotografirati s Svetimi tremi kralji, kajne?« je hudomušno pripomnila Manca.

»Res je,« je nadaljevala mama. »Svojega dojenčka, obiska angelov pri njem in pomembnih Svetih treh kraljev ni mogla fotografirati. Si je pa znala vse stvari zapomniti. Še v Svetem pismu piše, da je Marija vse besede in dogodke shranila ter jih premišljevala v svojem srcu.«

»In ker ji je že nadangel Gabriel ob spočetju napovedal, da bo njen sin Božji sin, je Marija vedela, da je on tudi Kristus, poslan iz nebes, da reši svet pred večno smrtjo,« je vneto razlagala mama.

»Ja, zakaj pa so ga potem nekateri pretepali in bičali,« je bil radoveden Matevž, ki je zraven lomastil po kuhinji s svojim lesenim mečem ...

»Ker vsi ljudje enostavno niso verjeli, da je Jezus tisti človek, ki ga Bog pošilja kot svojega izbranca. Nekateri so mislili, da se Jezus samo dela, da je nekaj več, da se samo hvali in ljudi uči o napačnih stvareh. Res, hudi in težki časi so bili včasih ...« je glasno premišljeval očka.

»Ampak mi vsi, ki smo Jezusovi prijatelji, verjamemo in vemo, da Jezus ni bil le navaden človek, ampak poslan na svet, da nas odreši. Da je on Kristus. Odrešenik. Božji sin. In če je on Kristus, je njegova mamica Mati Kristusova,« je z navdušenim glasom sklenila mama.

»Torej je novo ime za Marijo, ki smo ga spoznali: Mati Kristusova,« je povzela Manca. Matevž pa je le v šali in navihanosti zaključil: »Prosi za nas!«

NALOGA: Pomisli, kdaj tudi ti komu ne verjameš, pa se potem izkaže, da je imel prav. Prosi Marijo, Mater Kristusovo, da ti pomaga v življenju izbirati prave odločitve.

---

4. dan: Mati ljubezniva

»No, mami, kakšno novo ime za Marijo nas pa danes čaka?« je večerni pogovor tokrat začel očka. Mama je takrat še zlagala posodo iz stroja in zraven že tretjič vprašala, ali bi ji morda kdo pomagal. Pa prostovoljcev razen najmlajšega Primoža ni bilo ...

A mama se ni dala in začela: »Uganite sami. Kako rečemo tistemu, ki zna vedno počakati, da pride na vrsto, ter se ne preriva in ne jezi, če ga kdo prehití? Kakšen je tak človek?«

»Tak človek je ... počasen,« je malo nápak sklepal Matevž.

»Napačen odgovor,« reče mama in pozove Manco, ali morda ona ve: »No, če kdo zna čakati, zna potrpeti ...« je pomagala mama.

»Aha!« se je domislila Manca. »Tak človek je potrpežljiv.«

»Pravilno!« je bila zadovoljna mama. »Kako rečemo tistemu, ki rad deli svoje stvari z ljudmi, ki ga obkrožajo? Tak človek je ... rad ...« je že pomagala mamica.

»Rad-do-daren,« je nekam negotovo rekla Manca.

»Ja, res je, res je. Kakšno lastnost pa bi pripisale recimo meni, vaši mamici ... Ko vas na primer že tretjič prijazno vprašam, ali bo kdo pomagal zložiti iz stroja, ali ko sem vam pripravljena pomagati, tudi ko že zeham ... ali ko se grem z vami enko, tudi ko se mi ne ljubi ...«

»Tokrat pa rečemo, da je naša mamica najbolj ljubezniva, kajne,« je prijazno povedal očka, objel mamico in jo stisnil k sebi.

»Tra-ra-ra. Pravilno!« je bila navdušena mami. »Če je kdo ljubezniv, to pomeni, da ti bo pripravljen pomagati. Ne da bi ves čas samo ukazoval in govoril, kako in kaj naredi. Ljubezniv človek ti bo morda dal nasvet, kako bi on to naredil, in če boš ti naredil drugače, kot ti je bilo svetovano, se ne bo ujezil, ampak te bo še vedno imel rad. Sprejemal te bo in še vedno bo tvoja pomoč in opora. Naslednjič ti bo zopet in brez pomisleka pomagal. In jaz, dragi moji otroci, vam bom vedno pripravljena pomagati. Tudi če se kdaj vmes jezim ...« je povedala mama.

»Res je, vaša mamica je zelo ljubezniva, tudi moja mamica je zelo ljubezniva. Pravzaprav je vsaka mama izredno ljubezniva, posebno do svojih otrok,« je dodal očka.

»Zdaj vam povem zgodbo o tem, kako se vidi, kako zelo ljubezniva je bila nebeška mama Marija do svojega sina Jezusa,« je navdušeno začela razlagati mama. »Veste, kdaj je Jezus naredil prvi čudež? Ko je na poročni zabavi v Kani Galilejski spremenil vodo v vino. Na tisti zabavi je bila poleg Jezusa, njegovih učencev in še mnogo drugih ljudi tudi Marija. In Marija je opazila, da je gostiteljem začelo primanjkovati vina. Sila nerodna reč. Kar predstavljate si, da bi doma praznovali rojstni dan, pa bi sredi igre, ko bi bili vsi najbolj žejni, opazili, da je zmanjkalo soka. Ja, lahko ponudite vodo, toda praznovanje je samo enkrat na leto, poroka pa, kot je bila v Kani, samo enkrat v življenju. Če ljudi povabiš, se spodobi, da jim postrežeš z najboljšim, kar imaš. Skratka, Marija je opazila, da primanjkuje vina. Hitro je stopila do Jezusa in mu to povedala. Jezus pa ji je odvrnil: 'Kaj imam s teboj, žena? Moja ura še ni prišla.' Te besede se ne zdijo ravno prijazne, kajne? Zdi se, da se je Jezus nekako važno odzval na Marijino skrb. Marija pa je ne glede na Jezusove besede strežnikom naročila, naj naredijo, kar jim bo rekel. In Jezus je kmalu zatem naredil prvo znamenje in razodel svoje veličastvo. Vodo je spremenil v vino ... Ko je Marija Jezusu povedala za težavo in je bil on sam kar malo vzvišen, je Marija samo potrpežljivo in ljubeznivo čakala, da Jezus naredi, kar mora narediti.«

»Oh, mami, zdaj sem pa že jaz postal žejen,« se je oglasil Matevž. »Bo kmalu večerja?«

»Ja, kmalu, kmalu,« je skoraj sklenila mama. »Le še to bi vam rada povedala. Nebeška mama Marija nas vedno čaka, potrpežljivo in ljubeznivo. Prav vsakega izmed nas bo, če bomo želeli, sprejela pod svoj plašč varstva. Samo če se bomo z molitvijo, prošnjo in zahvalo zatekali k njej, bo pri Bogu za nas izprosila mnogo reči.«

»Zdaj pa je čas, da pri naši mamici izprosimo dobro večerjo. Kaj pravite na topljeni sirček in malo salame, otroci?« je sklenil očka. In mož in žena sta se ljubeznivo nasmehnila drug drugemu ...

NALOGA: Potrudi se, da boš jutri v šoli ali vrtcu tudi ti ljubezniv – do prijateljev in sošolcev, vzgojiteljev in učiteljev ali vseh, ki jih boš srečal.

---

5. dan: Mati čudovita

Danes je mama veselo privihrala v kuhinjo z velikim listom papirja in debelimi flomastri v rokah. »Danes bomo naredili plakat, na katerega bomo zapisali, kaj vse se nam zdi čudovito. Kdo bo začel?« ni izgubljala časa in vse povabila k sodelovanju.

Očka, ki mu besede pogosto ne grede tako hitro iz ust, je samo nadaljeval: »No, vsak naj pove eno stvar, ki se mu zdi čudovita.«

Manca se je zamislila in začela: »Meni se zdi čudovito, da smo imeli danes v šoli pri likovnem pouku glasbo,« in mama je pisala njene besede.

»Matevž, kaj pa se tebi zdi čudovito?« ga je pozval očka.

»Meni je čudovito to ... da ... sem od svetega Miklavža dobil avto na daljinca.«

»Kaj pa je čudovitega tebi, Vesna?« je zdaj že nadaljevala Manca in hkrati prosila mamico, ali lahko ona piše na plakat. »Meni je čudovito ... da bomo imeli med za večerjo.«

»No, očka, ti si na vrsti,« je začela mami dregati v svojega moža.

»Hmm, meni se zdi čudovito, da imam štiri zdrave otroke, prijazno ženo, pa hišo in dom, kjer si včasih lahko celo spočijem.«

Mama je modro nadaljevala: »No, če bi še nekaj časa razmišljali, bi kmalu ugotovili, da je na svetu mnogo čudovitih reči. Za nekoga je čudovito to, da ima kakšno zares dobro igračo, za drugega to, da je bil med počitnicami kje na izletu. Ampak meni se nekaj, česar še nismo povedali, zdi pa še posebej čudovito. To, da imamo vero. Da verujemo v Jezusa, v njegovo in našo nebeško mamico Marijo. Da nas Jezus in Marija vedno čakata, tudi če ga kdaj kaj polomimo. Če nam bo žal, nas bosta vselej veselo sprejela v svoj objem. A ni to čudovito?«

Mama je bila popolnoma vznesena in ni mogla odnehati, zato je nadaljevala: »Veste, kako čudovito je to, da se lahko takrat, ko nas kaj zares skrbi, obrnemo na Boga ali na Marijo? Da njima predamo in izročimo svoje skrbi in rečemo: 'Bog, pomagaj mi!' Nebeški mamici Mariji lahko rečemo tudi: 'Mati čudovita, prosi za nas!'«

»Zakaj pa Marijo lahko pokličemo Mati čudovita?« ni bila prav hitro z razlago zadovoljna Manca.

»Ko je Marija še živela na zemlji, bi ji morda kdo prej rekel, da je čudna kot čudovita. Ja, bila je noseča, še preden je bila poročena z Jožefom. Šla je na dolgo pot, tik preden je bil njen čas, da rodi dojenčka. Bila je poleg, ko so Jezusa pribili na križ, pa mu ni mogla pomagati, čeprav bi mu srčno rada. Mirno in z vso predanostjo je sprejemala Božjo voljo. Bila je pogumna in tako zelo preprosta. Sprejela je Božjo voljo, brez stalnega ugovarjanja in tarnanja. In zaradi vseh teh lastnosti je enostavno – čudovita. Čudovita ženska. Čudovita mama,« je še sklenila mamica.

Očka je dodal: »In nikar ne pozabite, otroci, tudi vsak izmed nas je čudovit. Takšni, kot smo, kot nas je ustvaril Bog, smo čudoviti! Kljub temu pa se moramo ves čas truditi biti dobri in delati dobro. To je naše poslanstvo!«

NALOGA: Na list papirja napiši čudovite stvari, ki se ti dogajajo ali te obkrožajo. Ne bo jih malo, zagotovo ...

---

6. dan: Mati dobrega svéta

Danes pri naši zbrani družbi ni bil prav nič kaj dober dan. V hiši je viroza. Triletna Vesna je bruhala in jokala, slabo razpoložena je večino dneva skoraj prespala na kavču. Dogajanje okrog nje pa je bilo vseeno živahno. Primož je lezel sem in tja, Matevž je spuščal papirnati avionček z vseh najvišjih koticov, ki jih je dosegel, Manca je pregledovala knjigo iz šolske knjižnice, očka pa je imel obilico dela v mizarski delavnici.

Matevža je zanimalo: »Mami, kaj pa bomo danes spoznali novega o Mariji iz nebes?«

Mama je začela takole: »Danes, otroci, vam povem zgodbico o Anji. Ko je bila Anja stara kakih pet let, je velikokrat zelo rada sedela pri svoji mami v naročju. Tudi tedaj, ko so bili okrog njiju drugi odrasli in so govorili o njej popolnoma nerazumljivih stvareh. Pri mami se je vedno dobro počutila. Nekako skrito in varno. Potem je Anja začela hoditi v šolo. Večkrat ji kakšne stvari, ki jih je govorila učiteljica, niso bile jasne, zato je doma za nasvet povprašala mamo. Ona je nekatere stvari kar med pomivanjem ali brisanjem posode znala povedati tako razumljivo in enostavno. V nekaj letih je Anja zrasla v celo gospodično ... Gospodična Anja se je zaljubila in bila vsa presrečna ... dokler je fant ni pustil. Anja je v solzah prišla domov in tam jokala zavita v odejo na domačem kavču. K njej je prišla mama, jo le pobožala po žalostnem licu in rekla, da bo še vse dobro. Potem se je ta ista Anja res pobotala s fantom. Poročila sta se in dobila otroke. Večkrat je Anja poklicala svojo mamo, jo vprašala, kaj vse mora dati v zelenjavno juho, da bo tako dobra kot tista, ki jo skuha ona.«

»Mami, si rekla, da bo zgodba govorila o nebeški Mariji, ne pa o neki Anji,« je svojo nejevoljo pokazala Manca, Vesna pa se je tedaj samo privila v mamino naročje.

»Veš, Manca,« je nadaljevala mama. »Vso tole zgodbo od Anje, ki išče nasvete pri mami, sem povedala zato, ker gremo po vsak nasvet lahko tudi k nebeški mami Mariji, saj ravno njo lahko imenujemo tudi Mati dobrega svéta. To pomeni, da bomo z molitvijo lahko prejeli kakšen dober nasvet.«

Matevž je povzel: »Mati dobrega svéta, prosi za nas. To je pa čudno!«

Mami pa je povzela: »Ja, je čudno – Marije iz nebes ne moremo videti, niti je poklicati po telefonu, a če ji potarnamo in povemo, kaj nas teži, nam lahko pomaga. Ona je naša priprošnjica pri Bogu.«

»Torej je Marija neke vrste pomočnica od Boga,« je modro tuhtala Manca.

Mama je malo pomislila in odgovorila: »Ja, res je. Marija je Božja pomočnica. Ampak ker smo mamice po navadi malo bolj na razpolago otrokom kot očetje in nam otroci večkrat lažje poveste, kaj vas teži, je tudi Marijina naloga v nebesih podobna – poslušaj naše molitve in prošnje ter pri Bogu izprosi pomoč za nas. Tako da, otroci, kar pogumno, kadar ste dobre volje, se zahvaljujte, kadar vam je težko, pa prosite – naju z očijem, ki vam pomagava tukaj na zemlji, ali nebeško mamicico Marijo in Boga, ki prav vsakega izmed nas čuvata iz nebes.«

NALOGA: Na listek napiši (ali nariši) svojo prošnjo ali zahvalo Mariji. Listek prepogni in ga jutri prinesi v cerkev pred Marijin oltar (ali sliko).

---

7. dan: Mati Stvarnikova

Danes je očka že končal v službi in družino čaka obisk bazena s tobogani, ki ga imajo vsi zelo radi. Ampak ker je očka predvidel, da na poti domov nihče več ne bo imel volje za poslušanje novega imena za Marijo, saj bodo vsi z mislimi že pri večerji in urejanju za posteljo, je predlagal, da vožnjo izkoristijo, da spoznajo nekaj novega. Začel je:

»Mami, kaj nas čaka pa danes novega o Mariji?«

»Danes bomo spoznali, zakaj Mariji lahko rečemo tudi Mati Stvarnikova. In naj najprej razložim besedo Stvarnik,« je nadaljevala mama. Očka pa je dobil boljšo idejo in mamino prekinil: »Otroci, najprej naj vas jaz vprašam: kaj ustvari slikar?«

»Sliko,« je odgovorila prvošolka. »Kaj pa ustvari kipar?« je ponovno zanimalo očka. »Ja, kip, no,« se je namuznila Manca.

»In jaz, ki sem po poklicu mizar, delam in ustvarim – kdo ve, kaj?« je spraševal. To je vedela tudi Vesna: »Mize in omare,« je odvrnila triletnica.

Mama je nadaljevala: »Veliko že vemo. Vemo tudi, da arhitekt ustvari načrt za hišo, zidar pa hišo. Vso neživo naravo, kot se učite že prvošolci, je ustvaril človek, vso živo naravo pa je ustvaril – kdo?«

»Bog,« sta v en glas odgovorila Manca in Matevž, ki sta v ozadju na radiu ravno slišala pesem *Kdo je ustvaril hribe in doline, hribe in doline, hribe in doline – Vsemogočni Bog*.

»Še en pravilen odgovor,« je bila ponosna mama. »In Bog je na svet poslal svojega sina Jezusa, mu dal mamico Marijo in krušnega očeta Jožefa. Bog, Sin Jezus in Sveti Duh, vse to je ena oseba, a je za otroške glave morda še težko razumeti. Vedeti pa morate, da vse, kar nas obdaja, vse, kar vidimo zunaj, vsa lepa narava, vsa živa bitja, sonce, veter, dež, dan in noč, vse to je Božje delo. Božje stvarstvo. Delo nekoga, ki ga je rodila, čuvala in vzgojila mamica Marija. Marija, mama nekoga, ki je ustvaril toliko lepega. To pa je nekaj posebnega. Zato je Marija ovenčana s toliko slavo, da se vsako leto maja zbiramo, častimo njo, njenega Sina in Boga Očeta.«

»Naštejmo še nekaj stvari, ki jih je ustvaril Bog,« je predlagal očka. In iz otrok se je usulo odgovorov: »Gore, gozdovi, morje,« je naštevila Manca, Matevž je nadaljeval: »Pa mamice in očke, stričke in tete,« »Pa luno,« je svoje dodala Vesna.

Bili so že na parkirišču pred bazenom, le še prosto mesto je bilo treba poiskati in mama je sklenila: »Navsezadnje je tudi vsakega izmed nas ustvaril Bog ... Marija je torej mati tistega, ki je vse ustvaril. Zato je Marija Mati Stvarnikova. In Marija, ki je morala na tem ljubem svetu potrpeti marsikaj, je bila gotovo globoko v sebi tudi izredno ponosna na svojega sina – Stvarnika.«

»Tako kot sva tudi midva ponosna na vas, ko vam kaj uspe ali kadar ne obupate tako hitro. Če vidiva, da se trudite. Zdaj pa se lepo potrudite in vzemite vsak svoj nahrbtnik, pa hop v bazen,« je še rekel očka.

NALOGA: Jutri popoldne pojdi na vrt ali v park, poglej okrog sebe in se zahvali za vso čudovito naravo, ki nas obdaja.

---

8. dan: Mati Odrešenikova

»No, danes pa je že osmi dan v mesecu maju. Kdo zna naštetih kakšno ime za Marijo, ki smo ga v teh dneh spoznali?« je pogovor pred večerjo začel očka.

Manca je izstrelila kot iz topa: »Mati čudovita, Mati ljubezniva.«

Matevžu je v spominu ostalo Marijino ime, ki ga je malo prilagodil: »Mati, ki da dober nasvet,« Vesna pa je samo ponovila tisto, kar paše k vsem: »Prosi za nas.«

»Danes pa nekaj novega,« je začela mami. »A ponovimo še tisto od včeraj: Bog je ustvaril zemljo in nebo. Zato je Stvarnik. Na zemlji je izbral ženo, ki bo pod svojim srcem nosila otroka, ki mu je ime ...« je z vprašanjem nadaljevala mamica.

In Matevž se je izkazal za dobrega poslušalca in odgovoril: »Jezus!«

»Juhej, točka zate, bravo, Matevž,« je dodal očka in se lahkotno zleknil na kavč, da mu je v istem hipu že Primož plezal po nogah navzgor, mama pa je med rezanjem kruha za večerjo nadaljevala: »In mislite, da je bil Jezus povsem običajen človek? Je kot otrok vedno ubogal?« je zdaj zanimalo mamo.

»Hja, to pa pojma nimam, verjetno je kdaj tudi kakšno ušpičil,« je pravilno predvidevala Manca.

»Ja, res. V Svetem pismu je opisana zgodba, kako se je Jožefu in Mariji nekoč izgubil, ko so bili peš na nekem potovanju. Toda izgubil se je morda prav zato, ker vendar le ni bil povsem običajen človek. Jezus je bil poslan na svet, da vse ljudi odreši večne smrti. To pomeni, da se naše življenje s smrtjo ne konča, ampak se nadaljuje tudi po njej,« je vse skupaj podučila mama.

»Saj še ni dolgo, ko smo praznovali naš največji praznik – veliko noč. Se spomnite?« je zanimalo očka.

»Ja, na veliko noč smo se spominjali, kako je Jezus, ki so ga pribili na križ, vstal od mrtvih in odšel v nebesa,« je svoj piskrček znanja pristavila najstarejša Manca, mama pa je nadaljevala:

»S tem ko je mogel prenesti vse grde besede, ki so mu bile namenjene, kljub temu da je delal same dobre stvari, ozdravljaj bolne, s tem ko je potrpel ob vsakem udarcu, ki ga je dobil od vojakov, s tem ko je, kljub temu da je še malo pred smrtjo molil in prosil Očeta v nebesih, naj gre ta težka preskušnja, ki ga čaka, morda mimo, če lahko ... Z vsem tem, ko je bil tako zelo potrpežljiv in vdan, z vsem tem je pridobil, da je vsakemu človeku, ki se rodi, lahko odpuščeno vse, če sprejme Jezusa za svojega prijatelja. Če mu želi biti podoben v dobroti, potrpežljivosti in ljubezni. Zaradi tega rečemo Jezusu Odrešenik – čaka nas v nebesih in nam vedno znova in znova odpušča (če nam je žal traparij, ki jih naredimo). Mati Marija, Mati Odrešenikova, pa je ob njem s svojim razgrnjenim plaščem, s svojim nežnim nasmeškom na ustnicah, in spremlja Jezusa in nas.«

»In kaj je nauk vsega slišaneja,« je zaključeval očka. »Zopet: trudite se biti dobri. Biti dobri in prijazni dan za dnem. Vem, včasih ne uspe. Če si jezen, kaj hitro stresaš jezo in slabo voljo okrog sebe. A ko jeza v nas popusti, stopimo drug k drugemu, se opravičimo in pobotajmo. Pomagajmo drug drugemu. Sprejemajmo drug drugega, tako kot vsakega izmed nas sprejemata Jezus in Marija.«

NALOGA: Tako kot je bil potrpežljiv Jezus, ko je trpel za nas, se v potrpežljivosti preskusimo tudi mi: danes ob delitvi listkov na koncu šmarnic lepo v klopi ali koloni počakaj, da dobiš listič. Preprosto, bodimo potrpežljivi!

---

9. dan: Devica najmodrejša

Matevž in Vesna sta se ravno prerivala, kdo bo prvi pobarval del pobarvanke s svetlo modro barvo ... Očka, ki je vedel, da bo verjetno kmalu eden izmed njiju jokal, je vskočil: »Kako vama gre kaj včerajšnja potrpežljivost? Matevž, je težko biti potrpežljiv? Nihče ni rekel, da je enostavno ...« je dodal in v tistem trenutku je močnejši Matevž izpulil barvico šibkejši Vesni, ta pa je začela jokati. Mami jo je vzela v naročje in začela zgodbo.

»Tako kot Vesni zdajle ni lahko, tudi Mariji ni bilo enostavno, ko je še živela na zemlji. Kaj vse ji je morda rojilo po glavi. Kaj vse je morda premišljevala in tuhtala ... Toda bila je vdana Božja služabnica, zato se z mnogo stvarmi ni obremenjevala in je samo zaupala.« Vesnino pozornost je skušala spraviti stran od razočaranja in jo je vprašala: »Veš, kako bomo danes poimenovali Marijo? Devica najmodrejša.«

»Prosi za nas,« je zdaj že na pol v smehu, na pol v solzah dodala Vesna.

Očka je postavil vprašanje: »Aha, Marija je torej devica. Najmodrejša. Ali to pomeni, da je nosila najbolj modra oblačila. Ji je modra barva pristajala, ji je bila všeč?«

»No, pojdimo po vrsti,« je začela mami. »To, da je bila Marija devica, pomeni, da kljub temu da je bila lepo dekle, se ni s svojo zunanjo lepoto hvalila in vsem vsepovprek kazala svojega telesa. Kljub temu da je imela lepe oči in lep nasmeh, s tem ni hecala fantov in jih ni želela zapeljati. To torej pomeni, da je bila devica: da sebe in svojega telesa pred poroko ni želela dati nobenemu fantu na razpolago.«

»In zakaj je potem še druga beseda – najbolj modra?« je zanimalo Matevža, ki je svetlo modro barvico vmes že izročil Vesni.

»Ta vzklik nima nobene zveze s tem, da je Marija na mnogo slikah in podobah odeta v moder plašč. Daleč od tega,« je začel očka.

»Morda je kdo že slišal, da za koga, ki je zelo pameten, ljudje rečejo, da je moder. Ne moderen, ampak moder. In tako je bilo tudi z Marijo. Bila je silno pametna ženska in mama. Imela je mnogo vrlin, zaradi katerih ji lahko rečemo, da je bila modra, najmodrejša. Torej pametna, najpametnejša. Bila je lepa, pa se ni razkazovala. Vedela je, da je njen sin Božji sin, pa se s tem ni hvalila. Se spomnite, ko smo govorili o čudežu v Kani? Tudi tam je svojo modrost, svojo pamet pokazala s tem, ko je Jezusu le omenila problem, potem pa je znala biti potrpežljiva in je le čakala,« je razlagala mama in nadaljevala:

»O, ko bi mi večkrat imeli vsaj katero teh Marijinih vrlin. Kako rada bi videla, da nekateri ustvarjalci filmov ne bi gledali le na zaslužek in ne bi snemali prizorov, kjer streljajo drug po drugem. Da nekateri politični voditelji ne bi gledali le na svoj ugled in bi kakšno pomembno stvar obrnili na boljše. In da bi vsak izmed nas večkrat imel pol toliko vere in zaupanja v Boga, da bi znali živeti po besedah *Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal*. Verjamem, da je tudi Marija, Devica najmodrejša, skušala živeti tako.«

Manca je še dodala: »Joj, mami, ti toliko govoriš, da jaz včasih sploh ne pridem do besede.« In mama se ji je opravičila: »Vem, Manca, oprost, ampak tako rada razlagam in pripovedujem, se bom potrudila, da bom jutri skušala tudi vam dati večkrat priložnost za besedo.«

NALOGA: Pri večerni molitvi pomisli in se zahvali za osebo v svojem življenju, ki se ti zdi zelo pametna in modra. Z molitvijo se Bogu in Mariji zahvali zanj/zanjo.

---

10. dan: Devica hvale vredna

»Mami, mami, kako bomo danes Mariji dali ime?« je zanimalo triletno Vesno.

Mama je sedela, zlagala perilo in rekla: »Nebeška mamica Marija je lahko tudi Devica hvale vredna.«

»Devica, hvala, vredna,« je malo z napako ponovil Matevž.

Mama ga ni dobesedno popravila in le nadaljevala: »Res je lepo, da znamo reči hvala vsakomur, ki za nas naredi kaj dobrega. Ali komu, ki nam pomaga, se vedno zahvalimo. Saj veš, kako te vedno opominjam, da se zahvališ, kadar dobiš bombon od ata. In kako lepo je, da znamo uporabljati tisti dve čarobni besedi: kadar kaj želimo, prosim, in kadar kaj dobimo, hvala. Marija, Jezus in Bog pa so tisti, ki si zaslužijo, da so od nas hvaljeni, da se jim znova in znova zahvaljujemo za vse, kar nam je dano.«

Brihta Manca je nadaljevala: »Marija si zasluži našo hvalo, ker je tako lepo vzgojila Jezusa, a ne?«

»Res je. Marija in Jožef sta vzgajala Jezusa, kolikor dobro sta znala. In odlično jima je uspelo. Jezus je zrasel v fanta, ki si je upal prevzeti bremena vseh nas na svoje rame. S svojo smrtjo na križu nam je odprl pot v nebo. Marija je lahko Devica hvale vredna, ker nam je v marsikateri stvari vzor. Se spomnite, da smo se pogovarjali, kako skromna, preprosta je bila, ko je še živela na zemlji?« je potrdila in nadaljevala mami.

»In še zdaj nas na vseh slikah gleda tako prijazno,« je nadaljeval Matevž.

Mama je dodala: »Če gremo zdaj gledat fotografije v albumu, bomo hitro našli kakšno sliko, na kateri bomo videli vaše navihane, nagajive, žalostne poglede ... Marija pa je skoraj povsod prikazana z nenavadno milino in prijaznostjo. Dobrota kar sije iz nje. Zato je res vredna vsake hvale. Marija je že kot mlado dekle sprejela pomembno nalogo, da postane Božja mati. Pa ji zaradi tega večkrat ni bilo lahko. Kako je morala trpeti, ko je gledala, kako njenega sina bičajo in tepejo, pa mu ni mogla pomagati.«

V tistem trenutku je v sobo vstopil očka. Vesna ga je takoj informirala, da se pogovarjajo o Mariji, ki se hvali.

»O ne, Marija se sama nič ne hvali,« tudi očka je vedel, kako skromna in preprosta je bila Marija. »Mi se ji lahko zahvaljujemo, da smo bili poklicani v življenje, da imamo drug drugega, da imamo v nebesih vzor družine, ki se ima rada in drži skupaj v dobrem in slabem. Tako kot mi.«

»Z mamico bova najbolj vesela in ponosna, če bova videla, kako tudi vi znate reči hvala drug drugemu,« je življenjski nauk dodal očka.

Vesna je takoj dojela in rekla: »Hvala, mami, za zložene nogavice.«

In družina je odšla k večerji. Pred večerjo so izrekli nov vzklík Mariji, ki so ga spoznali. Devica hvale vredna, prosi za nas.

NALOGA: Danes zvečer naj se vsak zahvali za nebeško mamico Marijo. Da je sprejela nalogo, postala mama Odrešenika in nas zdaj skupaj z njim pričakuje v nebesih ...

---

11. dan: Devica mogočna

Tokrat je očka začel pogovor z besedami, ki jih je prebral v nekem oglasnem letaku: »Manj je več. Otroci, kaj to pomeni? Kdo ve?«

Najstarejša Manca se je prva oglasila: »Meni se zdi, da to pomeni, da ni nujno, da je najbolj srečen tisti, ki ima največ igrač, ampak je lahko kdo, ki ima eno samo igračo, še bolj vesel in zadovoljen, saj tisto stvar zna bolj ceniti.«

Očka je kar debelo pogledal, saj od prvošolke ni pričakoval takšnega odgovora. »Ja, res je, res je. Čisto prav si povedala. Mami, ti pa nadaljуй z današnjim imenom za Marijo.«

Mama je rekla: »Našo mamico iz nebes lahko pokličemo tudi Devica mogočna. Se komu kaj sanja, zakaj bi ji lahko tako rekli?«

Tokrat nihče ni imel predloga. Matevž je zopet plezal, že stotič ta dan s krušne peči navzdol, Manca je odprla hladilnik in tuhtala, kaj bi mami predlagala, da pripravijo za večerjo, Vesna in Primož pa sta cvilila sredi dnevne sobe in si podajala žogico.

»No,« je nadaljeval očka. »Pa naštejte nekaj ljudi, ki se vam zdijo mogočni.«

»Mogočni so kralji, cesarji, ta glavni v službah, celo ravnatelj naše šole se mi zdi mogočen – kadar pride na obisk, se namreč vsi še posebej lepo obnašamo in fantje si takrat ne upajo zganjati norčij,« je svojo izkušnjo povedala Manca.

»Vse, kar si povedala, je prav. In čez vse mogočen je Bog. Ne vidimo ga, lahko pa vanj verujemo in mu zaupamo. Z Marijo pa je bilo takole,« je nadaljevala mama. »Ko je Marija živela na zemlji, je nihče ni imel za mogočno žensko, bila je povprečna žena, skrbela je za sina Jezusa in moža Jožefa. Zanju je kuhala, pospravljala, jima pomagala ... A ker jo je Bog izbral za mater tistega, ki bo svet odrešil večnega zla, je v sebi, v svojem srcu in duši zelo mogočna. Tega se je zavedala, saj je ob obisku nadangela Gabriela sama dejala, kako velik in mogočen je Bog, da je neko povsem preprosto dekle, kot je bila sama, izbral za mater tako pomembnega bitja, kot je bil Jezus.«

»Spet ena čudovita lastnost, ki jo lahko posnemamo od Marije. Vedela je, da je njen sin nekaj posebnega, da je Božji izbranec, pa se s tem ni hvalila, ampak je bila skromna in preprosta še naprej,« je povzel očka.

»Zdaj pa pomislimo, kolikokrat vsak izmed nas želi biti glavni, najboljši, najbolj mogočen. Kar naprej, kajne? Toda pri Bogu in nebeški mami Mariji je velika vrlina to, da znamo biti skromni in preprosti. Da znamo služiti drug drugemu – ne le ukazovati, ampak tudi in predvsem ubogati, upoštevati drug drugega. Ker nam to prinese posebno lepe odnose. Če se jaz prilagodim očku, je potem očka veliko bolj zadovoljen in vesel. Včasih jaz popustim, včasih on. Zelo se moramo truditi, da nismo preveč ukazovalni, in sprejemamo to, da nismo vedno glavni,« je še rekla mami.

»Najbolj glaven je Jezus,« je dejal Matevž. Manca ga je popravila: »Reče se, da je najbolj mogočen. In ker je Marija njegova mama, je lahko ona Devica mogočna, razujem.«

»Če bomo vedno in povsod, vsak dan in večkrat na dan Boga postavljali na prvo mesto, bo v našem življenju zares vse prav. Saj je Bog skrit v vsakem izmed nas. Če bomo med seboj ustrezljivi, bo nebeška mamica Marija pri Bogu izprosila, da bomo po smrti tudi mi ob Vsemogočnem,« je sklenila mama.

NALOGA: Danes in jutri se še posebej trudi, da ne boš hotel biti glavni. Brez tarnanja pospravi igrače za bratcem/sestrico/prijateljem in s tem pokaži, kako znaš služiti drugemu.

---

12. dan: Devica milostljiva

»Mami, mami, daj no, povej nam šmarnično zgodbo. Kakšna je bila še Marija?« je navijal Matevž. Vesna, ki je bila za svojo starost sila zgovorna, mu je odvrnila: »Marija je čudovita, Marija je lepa, Marija je modra ...«

Mami pa jo je dopolnila: »In Marija je tudi Devica milostljiva.«

Manca je rekla: »Ja, to pa sem že slišala. A veš, ko molimo *Zdrava Marija, milosti polna* ...«

»In kaj naj bi to pomenilo?« je zanimalo očka.

»Marija je Devica milostljiva, ker je milostljiv tisti, ki je usmiljen in prizanesljiv. Zdaj pa le pogledjmo naš kipec Marije – samo pogledjte njene oči in roke. Gleda nas tako usmiljeno, kadar koli ga kdo od nas kaj polomi, Marija, mamica iz nebes, nam je vedno, znova in znova pripravljena odpustiti in nas sprejeti pod svoje okrilje.«

»Saj nam vidva z očijem tudi oprostita vsako traparijo. A sta vidva tudi milostljiva?« je zanimalo Matevža. »Ja, tudi midva sva milostljiva. Včasih so bili starši mnogo bolj strogi do svojih otrok,« je modroval očka.

»V šoli smo se pogovarjali o življenju nekoč. Včasih so starši otroke pošiljali v kot ali jih celo vlekli za lase,« je pripovedovala Manca.

»Še dobro, da takrat še nisem živel,« se je zamislil Matevž. »Čeprav mene ne bi mogli vleči za lase, ko pa imam tako kratke, jaz bi jim ušel.«

»Smo pa res srečkoti vsi, ki smo Jezusovi prijatelji,« je ugotovila Manca. »Že na zemlji imamo starše, ki nas imajo tako radi, potem imamo pa še v nebesih Marijo.«

»In nekatere ženske, ki so slišale, kako jih Jezus kliče v svoj poklic, so združene tudi v red sester usmiljenk – to so redovnice, ki pomagajo bolnim, ostarelim, pomoči potrebnim. So nekakšne Marijine pomočnice na zemlji, bi rekel jaz,« je svoje znanje podelil očka.

»Marija je zares milostljiva gospa, v nebesih doma. Njena dobrotta nima konca, to morate vedeti, otroci. V Svetem pismu piše, kako milostljiv je tudi Bog – tudi on nam odpušča vedno znova in znova, ko nam je žal neumnosti, ki jih kdaj pa kdaj storimo,« je dodala mami.

»Ooo, kako lepo je to slišati. Da nam nekdo odpusti, kadar kaj naredimo narobe. Tudi jaz bi si želela biti milostljiva, pa me večkrat popade jeza, če mi Matevž ali Vesna težita ...«

»Z molitvijo se Mariji vedno lahko zahvaljujete in jo prosite. Pa še to: vedno znova in znova imamo priložnost, da postajamo vsak dan boljši. Kakšen dan nam bo uspelo, kdaj ne ... Pa se je treba še vedno truditi. Nagrada za naš trud za delati in biti dober na zemlji so vrata v nebesa nekoč in nekdanj,« je sklenila mami.

Ravno v tistem trenutku pa je Primož, ki je osvajal prve korake po dnevni sobi, stresel sestavljanko iz sto koščkov, ki jo je popoldne sestavil Matevž. Skoraj je že vzkipek, ko so ga drugi družinski člani spomnili, kako se je treba truditi biti dober, potrpežljiv, milostljiv ...

Hitro so sklenili dogovor, da bo Manca zabavala Primoža, medtem ko bo mamica z Vesno pripravila večerjo, pa bosta očka in Matevž znova sestavila sestavljanko.

NALOGA: Pomisli, ali v tvoji bližini živi kakšna bolna ali osamljena oseba, in ji pokaži svoje usmiljenje – obišči jo/ga in razveseli z majhno pozornostjo.

---

13. dan: Devica verna

»Mami, lahko sošolka Jerica jutri popolne pride k nam? Skupaj bi naredili nalogo, se igrali in potem bi šla lahko še z nami k šmarnicam.«

»Seveda, kar naj pride. Samo prej se bom še z njeno mamico dogovorila, da bo vse veljalo,« je rekla mami.

»Ampak mami,« je vskočil Matevž. »Jerica ne more z nami na šmarnice, njena družina ne hodi k maši, oni ne poznajo Jezusa.«

»To je res, Matevž. Bom pa vseeno vprašala njeno mamico, ali je prav, da gre popolne z nami tudi k šmarnicam. Saj ne bo nič slabega tam slišala. Mnogo jih ne veruje tako kot mi, ampak, če kdaj kaj slišijo, pa tudi ni nič narobe. Morda pa kdaj sprejme vero v Jezusa in Marijo,« je dejala mami.

»Kakšno pa je današnje ime za Marijo?« je zanimalo Manco.

»Devica verna,« je povedala mama. »Enostavno, kajne?«

»Ja, itak,« je sklepal Matevž. »Marija je bila verna. Zato ji rečemo Devica verna. Najlažje!«

»Povej, Matevž, kdo pa je pravzaprav zate veren?« je zanimalo očka, ki je ravno tedaj prišel iz delavnice. Sesedel se je na kuhinjski stol in samo želel prisluhnuti pogovoru, a v istem hipu je v njegovem naročju že sedela triletna Vesna.

»Veren je tisti, ki pozna Jezusa, hodi k verouku in maši.«

»No, seveda. Marija je poznala Jezusa, kakšne nauke o veri je tudi verjetno poslušala in udeleževala se je molitev v templju, čemur bi danes morda lahko rekli maša. Je pa še nekaj z našo nebeško mamico Marijo, da ji lahko rečemo tudi Devica verna – njena vera je morala biti zelo močna. Kot mlado dekle je verovala v besede, ki jih je povedal angel. Kot mamica je verovala in skupaj z Jožefom sta Jezusa vzgojila v dobrega fantiča. In kot mama, ki vidi svojega sina umreti na križu, je verovala v to, da se zanj življenje na zemlji ne konča, temveč nadaljuje za vse večne čas naprej v nebesih. Njena vera je bila zares močna in velika, zato ji lahko rečemo Devica verna,« je na dolgo razložila mamica.

»To, da smo verni, ne pomeni le, da gremo v nedeljo ali še kdaj vmes k sveti maši. Pa da gremo k verouku. Če smo verni, moramo biti zgled dobrote, ljubezni in usmiljenja. Samo pomisli, tako kot sta Marija in Jezus dobra in nam odpuščata traparije, moramo tudi mi biti dobri in oproščati drug drugemu,« je nauk dodal še očka.

»Ja, ja ... Itak. To že vse vem!« je zavijal z očmi Matevž. »To pomeni, da imamo mi, ki verujemo v Jezusa in Marijo, zares težko nalogo. Včasih je lažje biti malo nesramen do koga ali mu zameriti ali se skregati s kom, ki mi teži,« je pomislila prvošolka Manca.

»Ja, pa še res je – na nas, ki verujemo, da imamo eno mamico še v nebesih, je težka, a hkrati tudi čudovita naloga: truditi se biti vsak dan dobri, prijazni, vsak dan boljši. In zaradi takšnih ljudi, ki se trudijo tako živeti, je svet lep in lepši,« je za danes sklenila mamica.

NALOGA: Potrudi se biti dober kristjan – Jezusov prijatelj. Jutri naredi vsaj eno dobro delo in med ljudi, ki jih srečuješ, trosi dobro voljo.

---

14. dan: Podoba pravice

»Mami, to ni pravično. Že včeraj je Matevž sedel na sredini v avtu, danes sem bila jaz na vrsti, pa je spet on sedel tam,« je z ihto in jezo iz avta skočila Manca in zaloputnila vrata. Mama je bila takrat ravno ob gugalnici s Primožem, Vesna, Matevž in očka pa so še izstopali iz avta.

»Ti si pa zadnjič, ko smo šli na daljšo pot, sedela tam, zato sem bil jaz danes tukaj. Je čisto vse pravično,« se je branil Matevž.

Očka je imel že polno glavo pregovarjanja, in je povzdignil glas, oba posedel na klop pred hišo in jim zabičal:

»Pravično, nepravično – od zdaj naprej bomo imeli v avtu seznam, na katerem bo pisalo, kdaj je kdo sedel na sredini. Vključili bomo še Vesno in tako boste trije, ki se menjate in delite. Pika,« je jasno in glasno povedal očka, potem pa začel nositi vreče iz trgovine. »No, prosim, pravično se mi zdi, da vsak nekaj pomaga nesti in zložiti v shrambo,« jih je pozval k opravičilo. S skupnimi močmi je bilo vse en, dva, tri zloženo iz vrečk na dogovorjena mesta.

»Kdo bi si mislil, tudi prepir lahko pride ravno ob pravem času. Za danes vam moram razložiti, zakaj lahko nebeški materi Mariji rečemo tudi Podoba pravice,« je začela mami, ko so se vsi malo pomirili in so bile vrečke iz trgovine razpakirane.

»Čudno, Marija, Podoba pravice ...« ni bilo nič jasno Mancici.

»No, kaj je prva stvar, ki ti pade na misel ob tem Marijinem imenu?« je Manca pozvala mami.

»Hmmm,« je razmišljala deklica. »Morda to, da je bila Marija pravična. Seveda je bila pravična! Imela je samo enega sina in njemu se ni bilo treba ves čas z bratom ali sestro boriti za tisto, kar bi si želel. Zato je bila Marija lahko pravična.«

»Res, res. Marija je imela samo enega sina. Zagotovo pa mu ni mogla dati toliko materialnih stvari, kot jih dobi vsak izmed vas posebej. Včasih so bili drugačni čas in mnogo stvari sploh niso poznali in niso imeli,« je svoje mnenje povedal očka.

»Zdi se mi, da Mariji rečemo Podoba pravice zato, ker je vzor pravičnosti do vseh nas. Saj veš, pri Mariji smo vsi enaki: tudi če je kdo v zaporu in mu je žal slabih dejanj, ki jih je naredil, je zanjo sin, ki ga bo imela rada, tako kakor tistega, ki je dober in prijazen. Marija nas sprejema, ne glede na to, ali smo fant ali dekle, ali imamo rjave ali svetle lase, smo iz bogate ali revne družine ... Vsi smo Marijini otroci. Otroci, ki večkrat naredimo kakšno napako, a se potem skušamo popraviti. Marija je topla, kot je topel objem vsakega, ki nas ima zares rad. Samo pogledjmo podobo Marije na naši kuhinjski mizi – njene oči so tople, prijazne. V njenem srcu ni predsodkov, zanjo smo vsi enaki. Do vseh je pravična in dobrega srca. Mama, ki nas čaka v nebesih,« je nauk sklenila mama.

»Marija, Podoba pravice,« je želel zaključiti Matevž. »Prosi za nas!« se je slišal odgovor male Vesne.

NALOGA: Pomisli, kdaj si imel občutek, da je do tebe kdo ravnal pravično ali nepravično. Zmoli zdravamarijo za vse, ki se odločajo med dobrim in slabim, med pravico in krivico.

---

15. dan: Začetek našega veselja

»Manca, Mančka, Mančica, Brihta ...« je tuhtala in naštevala oblike svojega imena prvošolka. »Uf, mami, sama sem zase našla štiri primere, kako me kdo kliče, za Marijo pa bomo danes naštel žepetnajsto ime ... Noro!«

»Ja, je že tako, da je Marija iz nebes posebna gospa. In ker je njena dobrota, ljubezen in vse, kar je z njo povezano, tako zelo nebeško, ima tudi toliko imen. Danes bomo spoznali, da Mariji lahko rečemo tudi Začetek našega veselja!«

»Marija, Začetek našega veselja,« je ponovila Manca. »Kaj, kako, zakaj? To je smešno!« se je našobil Matevž. »Moje pravo veselje se je začelo, ko sem spoznal vajino mamico!« je s spominom na leta zaljubljenosti začel očka.

»In še večje veselje se je začelo z rojstvom vsakega izmed vas! Moram reči, da ste včasih naporni, sitni kar se da, hočete še in še ... a če potegnem črto in pomislim, sem neskončno hvaležen, da vas je Bog poslal v moje življenje, in ste zares moje največje veselje,« je še dodal očka.

»No, saj nisi daleč od razlage tega imena. Marija je začetek našega veselja, ker je ravno ona mamica tistemu človeku, ki nam je odprl pot v nebo. Z Marijo se je začelo drugačno življenje. Ob Mariji in zaradi Marije nam ni treba nikdar obupati. Da smo vsi njeni otroci, da nas sprejema, nas ima rada in pri Bogu prosi za nas. Vemo, da imamo večno življenje. Vemo, da nas z Jezusom čakata v nebesih, vemo, da nas varujeta in bdita nad nami,« je razložila mama.

»Marija, Začetek našega veselja,« je ponovila Vesna.

»Joj, kako lepo mi je pri srcu, ko pomislim, kako lepo je to, da imamo toliko razlogov za veselje. Marija nas spodbuja, da smo veseli, da se takole zbiramo vsak dan v mesecu maju. Da pojemo vesele pesmi, in nas hkrati sprejema tudi, kadar smo žalostni, slabe volje ali razočarani,« je pomislila mama.

»Marija, Začetek našega veselja, prosi za nas,« je ponovil še Matevž.

»Veselje. Kdo bi si mislil, da ima Marija tako ime. Pa večkrat pomislim, kako dolgočasno mi je v cerkvi. Če pa bi se večkrat spomnila, kako vesela je Marija, kadar nas vidi, da se zbiramo ob njej, bi bilo prav zabavno,« je tuhtala Manca.

»Ko nam beseda ravno teče o veselju. Tudi Slovenec blaženi Anton Martin Slomšek se je zavedal, kako pomembno je veselje, ki ga moramo imeti kristjani. Ena izmed njegovih misli pravi takole: 'Delaj veselo – delo je Božji dar, ki nam zemljo polepša, živež poslajša, nam zdravja ohrani in greha obvaruje',« je prebral očka.

»Vav,« se je tokrat začudila še mamica. »Koliko lepega nam res prinaša veselje. In če je v veselju Bog naš vodnik, je vse prav,« je sklenila mama.

NALOGA: Jutri se bom trudil biti vesel in svoje veselje bom skušal prenašati tudi na ljudi okrog sebe.

---

16. dan: Roža skrivnostna

Zgodba se danes odvija na domačem vrtu. Na vrtu, kjer je regrat že odcvetel, na vrtu, kjer že lahko odtrgamo kakšno ivanjščico. Še več lepega cvetja pa lahko nabereмо, če gremo na kakšen travnik ob polju, in hitro v rokah držimo kup pisanih cvetic. Ker je danes ravno sobota, ima še očka čas – čas si je tokrat vzel izključno za družino in začel po moško deliti nasvete svojima mamama sinovoma.

»Vesta, Matevž in Primož, ko bosta velika in vama bo vseč kakšna punca, ali pa ko bosta mamiци naredila kakšno traparijo in bosta vedela, da se je treba opravičiti, če takrat puncici izročita šopek rož, vama bo mnogo lažje shajati tako z mami kot s puncico. Puncice imajo rade rože in z njimi jih lahko zares lepo in hitro presenetimo in razveselimo.«

Dobro leto starega Primoža to ni kaj dosti ganilo in se je ukvarjal z brskanjem peska ob peskovniku, Matevž pa si je besede dobro zapomnil. Utrgal je majceno cvetko, jo nesel mamiци in rekel: »Oprosti, ker sem prejle nagajal in težil Vesni.«

Mama se je do ušes nasmehnila. Malo zaradi Matevževe iskrivosti in malo zaradi očetovskih nauk, ki jih je slišala. Vzela je cvetlico in jo stisnila k sebi. »Hvala, Matevž, vse oprostim. In še povem ti novo ime za nebeško mamičico Marijo. Pokličemo jo lahko tudi Roža skrivnostna!«

»Ooo, vav!« je izkazala začudenje Manca. »To se sliši tako skrivnostno. Zakaj pa rečemo Mariji tako?«

»Hmm,« je tokrat morala dobro premisliti še mama. »Marija je Roža skrivnostna zato, ker imamo vsa dekleta, mamičice in žene, vsaj po večini, zares rade rože – vsaka izmed nas je kot ena rožica. Vsa dekleta si želijo, da bi bila lepa, tako, kot je lepa ena, druga ali tretja roža. Vse mamičice si želimo, da bi za nas kdo skrbel tako, kot mi skrbimo za vas otročke. Vse žene si želijo, da bi bili njihovi možje do njih nežni, kot je nežen pomladni dež, ki zaliva rože. In tudi Marija je bila vse to, bila je lepo dekle, bila je skrbna mama in bila je ljubljena žena.«

»Zakaj pa potem ni Marija samo Roža, ampak se ji reče Roža skrivnostna?« je docela zanimalo Matevža.

»To pa verjetno zato, ker je v Mariji in ob Mariji toliko skrivnosti: obisk nadangela in napoved dojenčka po njem, njen odhod v nebo ... Vse to so stvari, za katere je dolgo vedela le Marija in njeni najbližji, bile so to nekako njene skrivnosti. S skrivnostmi pa moramo vedno previdno ravnati, jih čuvati in verjeti vanje. In veš, Matevž, prav lepo je, če lahko svojo skrivnost deliš s kom, ki mu zaupaš,« je povedala mami.

»Tudi vi otroci boste gotovo kmalu imeli kakšne skrivnosti. Le pazite, da boste znali varovati skrivnosti drug drugega, saj je to znak dobrega prijatelja in zanesljivega človeka,« je poudaril očka.

»Celo nebeški mamiци Mariji lahko večkrat poveste kakšno svojo skrivnost v molitvi. Morda bo izprosila pri Bogu, da bo vaša želja in misel uresničena,« je z iskrico v očeh povedala še mamičica.

NALOGA: V molitvi se spomni na osebo, za katero veš, da bi ji lahko zaupal svojo skrivnost, in se z molitvijo zahvali zanj/zanjo. Rožici Mariji pa prinesi šopek svežega cvetja.

---

17. dan: Stolp Davidov

»Kaj, kako?« je bila začudena Manca. »Ravno včeraj si razlagala, da je Marija kot roža, danes pa praviš, da ji bomo rekli, da je Marijino ime lahko tudi Stolp Davidov!«

»Joooj, mami. No, roža in stolp pa res nimata nič skupnega,« je svoje mišljenje dodal še Matevž.

»Res, roža in stolp nimata nič skupnega. Stolp in Marija pa,« je začela mamica.

»Povej, mami, povej!« je navijala še Vesna.

»Najprej vam bom povedala, zakaj med litanijami slišimo ime David. Stolp Davidov. Nekemu davnemu Marijinemu sorodniku je bilo ime David, in zaradi tega se je reklo, da Marija prihaja iz Davidove rodbine. Podobno kot mi, ki nosimo priimek Novak, izhajamo iz Novakove rodbine. Novakovi ste vi, Novakova sva midva z očkom in Novakova sta tudi dedek in babica, pa že njuni starši tudi. Marija, njeni starši in stari starši pa niso bili Novakovi, ampak Davidovi. Zato je to ime ...« je želela še drugi del vzklika razložiti mama. »Zakaj je Marija lahko Roža skrivnostna, smo povedali včeraj in res, danes slišimo nekaj čisto nasprotnega: Marija je Stolp Davidov,« je pripovedovala mama. »Toda, če dobro pomislim, je nekaj logičnosti v vsem skupaj. Poslušajte.«

»Roža je nežna, lepa in dišeča. Stolp pa je močna in trdna zgradba. Stolpa nihče ne more kar tako porušiti, kajne? V stolpu si varen pred vsemi, ki bi ti lahko škodovali,« je dodal očka.

»In tudi Marija je včasih nežna kot roža, a hkrati trdna in močna kot stolp. Samo pomislite, kako neprijetno ji je morda bilo, ko je izvedela, da bo dobila dojenčka še pred poroko. In vedela je, da so takrat o ženskah, ki so imele dojenčka in še niso bile poročene, ljudje imeli zelo slabo mnenje in so težko živele. Pa je bila Marija pogumna in trdno prepričana v Božjo pomoč, tako da je zmogla donositi otroka, ki nam je potem odprl vrata v nebo. Svojo trdnost in moč je kazala, tudi ko je sicer v srcu zagotovo globoko žalostna v tišini opazovala, kako mora njen sin Jezus trpeti, ko so ga hudobci bičali in pribili na križ. Ni izgubila potrpljenja, ni izgubila živcev, temveč je ostala močna. Neomajna kot stolp na gradu.«

»Ooo, mami,« se je domislila Manca. »To je pa tako kot takrat, ko ga mi kaj biksamo, pa se ti odločiš, da bomo morali opraviti vsak kakšno kazensko nalogo. Pa te mi prosimo, da ne bi, ampak ti si ne premišliš. Takrat si tudi ti odločna kot stolp.«

»Pa ne samo mami,« je v smehu dodal očka. »Jaz sem že večkrat videl, kako trdno je tudi Vesna odločena, da bo sama slekla pulover, ali pa, kadar se Matevž kuja, je tudi trdno odločen, da ne bo popustil ... In kadar je Manca užaljena, se postavi stran od mene in trdno stisne šobo.«

»Celo Marija, ki jo spoznavamo kot nežno in ljubečo mamo, je bila odločna. Trdna kot stolp. In to je dokaz, da moramo tudi mi biti prijazni in dobri ter hkrati trdno odločeni, da se lahko zanesemo drug na drugega. Trudimo se biti podobni Mariji,« je razlago sklenila mama.

»To je res pot, ki nas pripelje do nebes – ponižnost, dobrotu in odločnost,« je dodal še očka in vse povabil k igri s kartami.

NALOGA: Za jutri si zadaj opravilo, ki ga boš opravil, da boš s tem komu pomagal ali naredil dobro delo. Trdno se drži tega sklepa in ga tudi zares uresniči.

---

18. dan: Hiša zláta

»Otroci, danes vas vprašam, kaj je za vas v naši hiši najbolj dragoceno,« je zastavila vprašanje mamica.

Matevž je izstrelil kot iz topa: »Moj avto na daljinca!« Tudi Manci ni bilo treba dolgo razmišljati: »Moja pojoča glasbena skrinjica!«

»Kaj pa tebi, Vesna? Kaj bi vzela s seboj iz hiše, če bi morala izbrati samo eno stvar?« Triletna Vesna še ni imela tako izbranih stvari, zato je pokazala na škatlo piškotov, ki so bili na mizi.

»In če bi Primož znal govoriti, bi rekel, da bo s seboj vzela mami. Brez nje bi težko,« je Primožev glas zastopal očka.

»No, jaz pa nikamor ne bi šla brez moža in otrok,« je dodala še mami. »Tole danes vas sprašujem zato, ker bomo spoznali, zakaj Mariji rečemo Hiša zláta. In ob besedi hiša, največkrat pomislimo na dom.«

»Mami, ta imena za Marijo so vsak dan bolj nenavadna. Ne razumem, ne razumem,« je z glavo odkimaval petletnik.

»Zato imaš pa mene, ti bom jaz razložila,« je nadaljevala mamica. »Marija, Hiša zláta, prosi za nas,« je mama zajela sapo in začela.

»Marija v življenju na zemlji ni bila nikoli bogata. Ni živela v izobilju. Ni imela zlatá. Njen dom je bil skromen. A v tem domu je bilo veliko ljubezni. Ljubezni do sina Jezusa in moža Jožefa. Veste, koga je Marija postavljala vselej na prvo mesto?«

»Boga?« je nekam nepričljivo rekla Manca.

»Ja, res je, Manca. Marija je vedno in vselej na prvo mesto postavljala Boga. Zato ji nikoli ni nič manjkalo. Ker je zaupala, ker je verovala. Čeprav njen dom, njena hiša ni bila zláta, je bilo njeno srce iz zlatá. In zato jo kličemo Hiša zláta. Ker nas ona uči, da če znamo postaviti Boga na prvo mesto, potem bomo zmogli vse.«

»Še star slovenski pregovor pravi *Z Bogom začni vsako delo, pa bo dober tek imelo*,« je dodal očka. »To pomeni, da mora biti Bog vedno z nami, da večkrat pomislimo nanj, se mu priporočimo, se mu zahvalimo ali ga za kaj prosimo.«

»In Marija, ki je naša ljuba nebeška mama, ki je v svojem srcu tako zelo zlata in dobra, nam vedno stoji ob strani. Vedno nam bo pri Bogu izprosila pomoč, če jo bomo le prosili. Če le ne bomo pozabili, da je Jezus naš prijatelj. Če se bomo trudili, da bo naš srček zlat – če bomo delali dobro, če bomo dobri drug z drugim, če se bomo pokesali slabih reči, potem nas v nebesih čaka zlat zaklada – to sta Marija in Jezus. Dobrota, ljubezen in prijaznost,« je sklenila mami.

NALOGA: Na list papirja nariši, katera oseba v življenju je tebi najbolj dragocena. Ob njej/njem nariši srce in vanj zapiši napis: **NAJ BO JEZUS VEDNO Z NAMI**. Risbo jutri položi ob Marijin oltar v cerkvi.

---

19. dan: Vrata nebeška

Mama je pometala garderobo in se zraven jezila. Kup čevljev zmetanih po tleh, jakne z narobe obrnjenimi rokavi druga čez drugo, vhodna vrata na stežaj odprta, in hlad večera je že prihajal v hišo.

»Otroci,« je zaklicala mami, »kolikokrat sem povedala, da so vrata zato, da se zapirajo? Sicer jih lahko očka kar sname in bomo brez.«

»Zakaj imamo vrata? Naj slišim vaše predloge,« je vprašanje postavila mama, medtem ko je povabila, da skupaj postavijo stvari na prava mesta.

»Da smo varni pred roparji. Če so vrata zaklenjena, ne more nihče k nam, kadar spimo,« je pripomnila Manca.

»Vrata so zato, da je naša hiša zaprta in je v njej toplo,« je pametoval Matevž.

»Vrata so zato, da se zapirajo,« je odločno ponovila mamine besede Vesna.

Primož pa se je ravno tedaj že stegoval po vratih in želel doseči kljuko, ki pa je bila zanj še precej previsoko.

»No, pojdimo v kuhinjo okrog Marijinega oltarčka, pa razložim, zakaj tudi Mariji lahko rečemo vrata. No, ne navadna vrata. Marijo lahko pokličemo Vrata nebeška,« je rekla mama, ko je bila garderoba približno urejena.

»Mami, tale imena za Marijo so vsak dan bolj hecna,« je tudi danes pripomnil Matevž. »Vrata nebeška, ta je pa dobra!« se mali ni mogel načuditi.

»Ker je Marija Jezusova mama, mu je zelo blizu. In po Mariji pridemo do Jezusa. Mnogo stvari smo že spoznali o Mariji: da je dobra, čuteča, nežna, pa tudi odločna. Marijo si lahko predstavljamo, kako je nekje ob vhodu v nebo. Če se obrnemo na Marijo, je lahko naša vodnica, naša spremljevalka, naša pomoč. Marijo lahko prosimo, a čudežev ne more narediti. Je pa naša srednica do Jezusa, do Boga. In zato Marijo lahko pokličemo tudi Vrata nebeška.«

»Prositate za nas,« je dejal očka, ki je ravno vstopil v kuhinjo.

»Mami, rekla si, da je Marija srednica. Ne razumem. Kaj to pomeni?« je vprašala Manca.

»Dobro vprašanje, Manca. To, da je Marija srednica, pomeni, da je vez med vsakim izmed nas, ki verujemo, da imamo Jezusa za svojega prijatelja, in Jezusom samim, ki je v nebesih. Sama bi rekla, da je Marija Jezusu v nebesih v veliko pomoč. Ker ona kot mama drugače gleda na kakšno stvar kot pa Jezus. Recimo, tudi meni, ki sem punca, se včasih zdijo pomembne kakšne stvari, ki jih očka kot fant sploh ne opazi. In zato se morava večkrat pogovoriti, dogovoriti in se skupaj odločiti, kako naprej. Verjetno se tudi Jezus in Marija včasih posvetujeta in skupaj odločata. Marija je ženska, nežno bitje, ki gleda na svet drugače kot Jezus, ki je moški.«

»Sicer pa, dobra dela, pomoč drug drugemu, molitev, veselje, odgovornost – vse to nas pripelje do nebes. Do nebeških vrat. Do Marije in do Jezusa,« je še dodala mama.

»Joooj, saj mi je tako lepo na zemlji, ampak prav zanima me, kako je v nebesih,« je bila zdaj radovedna Manca.

»Hja, to so pa skrivnosti. Vsega ne moremo vedeti. Bomo že še videli, kaj nas čaka za nebeškimi vrati.«

NALOGA: Na list papirja nariši Marijo in okrog nje najlepša vrata, ki si jih lahko predstavljaš za v nebesa.

---

20. dan: Pribežališče grešnikov

»Jooj, joj, otroci, danes imamo spet neko posebno ime za Marijo. Lahko ji rečemo tudi Pribežališče grešnikov.«

»Ja, ja, saj smo že vajeni, da ima vedno bolj nenavadna imena,« je pripomnila Manca, ki je skupaj z Vesno sestavljala železniško progo.

»Ampak meni je tole njeno ime prav ljubo. Čeprav je težko in nenavadno, me navdaja z velikim veseljem.«

»No, razloži, mami,« je rekel očka. »Nikoli ne bi rekel, da je tebi blizu ime Pribežališče grešnikov.«

»Dragi moji vsi najljubši,« je rekla mama s Primožem v naročju. »To, da vas imam jaz neskončno rada, to seveda že veste. Toda ob vseh obveznostih in odpovedovanju, ki ga večkrat čutim kot mama, vem, da delam tudi napake. Včasih se neupravičeno jezim na vas, kadar me kakšna zunanja stvar razočara, pa prehitro sodim in se napak odločam. Pa hitro vmes naredim kakšen greh. Sicer vem, to niso veliki grehi, toda vseeno ... In danes slišimo, da je Marija pribežališče – to pomeni, da je ona kraj, kamor lahko pribežimo, tudi kadar v srcu čutimo, da smo kaj naredili narobe. Kadar pomislim, da se pri Mariji lahko oglasim z vsemi svojimi napakami in grehi, mi kar odleže. Kaj šele, če pomislim na vse pobaline, ki so že odrasli, ki delajo hude prekrške in pristanejo v zaporu. Tudi vsem njim, ki jim je žal napak stvari, Marija stoji ob strani, jim odpušča in ... kot smo govorili včeraj, odpira vrata v nebo. A ni to zanimivo? A ni to čudovito?« je bila navdušena mama.

»Nekateri ljudje v življenju nimajo sreče, ne prejmejo ljubezni od staršev, potem pa zaidejo na stranpoti in delajo hudobije. Lažejo, kradejo, škodujejo sebi in ljudem okrog sebe. A Marija nikoli ne obupa nad nikomer. Res prava mama. Vsaka mama bi namreč vselej stala ob strani svojemu otroku. Mu želela pomagati in ga nikdar ne bi zapustila. Marija možnost za dobro vidi v vsakem človeku,« je razlagala mami.

»Torej smo zares vsi dobrodošli pri Mariji. Pod svoj plašč zavetja sprejema prav vsakega. Ne glede na vse. Tudi če grešimo,« je modroval očka.

»Se pravi, Marija ne bo huda name, tudi če sem navihan,« je zanimalo Matevža, ki je že petič danes odvijal kemični svinčnik, čeprav mu je mami rekla, naj tega ne počne.

»Nekako tako, ja!« je dodala mami. »Seveda, če ti nikoli ne bi bilo žal slabih stvari, potem tudi Marija ne more nič pomagati. Dokler pa se skušaš in želiš poboljšati, je Marija vedno na mestu. Čaka in čaka, kdaj bomo pritekli k njej, in naše obžalovanje bo najavila Jezusu.«

»Mami, meni se zdi, da je Marija vsak dan bolj nam za pomoč,« je rekla Manca.

»Res, veliko smo že spoznali o Mariji. Še meni se zdi, kot bi bila vsak dan bolj ljubeča, in vedno bolj nam blizu,« je sklenil očka.

»Pa tudi za nas in za vsako družino je Marija zgled. Kakor ona nikoli ne obupa nad nami, je potrpežljiva in ljubezniva, tako se moramo tudi mi vedno znova truditi biti ljubeznivi in potrpežljivi drug z drugim,« je sklenila mama.

NALOGA: Zvečer zmoli kesanje in se priporoči Mariji v varstvo.

---

21. dan: Tolažnica žalostnih

Primož je jokal. Vesna mu je hitro prinesla dudo, a mu ni nič pomagalo. On si je želel v naročje. Mama pa je ravno tolažila Manco, ki je padla s kolesom. Matevž je bil pri očku v delavnici ... Dan se je bližal koncu in družina je bila že utrujena. Večerja bo pomagala in dala moči.

Mama je vzela Primoža in Manco, narezala malo sira, salame, kumaric in kruha. Ob mizi so se pogovorili o današnji temi.

»Tako kot je mami prejle potolažila Primoža, ki je jokal, in Manco, ki je padla, tako oziroma podobno nas tudi Marija iz nebes lahko tolaži. Ne more stopiti dol na zemljo, a v misli in dušo pride pomiritev in olajšanje, če jo prosimo,« je tokrat modro dejal očka.

»Veste,« je nadaljevala mama, »naši preljubi nebeški mamici je lahko ime tudi Tolažnica žalostnih. Kdo bi vedel, kako razložiti to njeno ime?« je vprašala.

Manca se je takoj domislila kar dobre razlage: »Marija je v nebesih in iz nebes dol vse vidi. Vidi, kdaj smo žalostni, in nas takrat potolaži.«

»Enostavno,« je dodal Matevž.

»Toda, kako nas tolaži?« je zanimalo očka.

»Ja, če bomo molili, a ne,« je zdaj imela Manca občutek, da že vse ve.

»Res je nekako tako. K nebeški Mariji se ljudje že od nekdaj zatekajo. To pomeni, da jo prosijo. Velikokrat nam molitev pride na misel, kadar nas kaj žalosti. Večkrat bi se lahko spomnili na Marijo, kadar smo veseli. Pa se kaj hitro zgodi, da v veselju pozabimo. A kadar pridejo težave, skrbi, strah ... Takrat vemo, da nam prav zaupanje v Božjo pomoč lahko najbolj pomaga. Marija je bila v svojem življenju na zemlji verjetno silno, silno žalostna. Recimo, ko je gledala, kako njen sin trpi in umira na križu. Večkrat se mi zdi, da toliko žalosti, kot je je doživela Marija, ne bo treba prestati nobenemu izmed nas. In ravno zato je Marijino ime tudi Tolažnica žalostnih – ker je prestala hudo žalost, bo znala vsakega izmed nas v žalosti razumeti in potolažiti,« je rekla mama.

»Ko danes poslušam te tvoje besede, mami, moram reči, kako zelo vesela in hvaležna sem, da imamo dve mamici: eno v nebesih in eno tu na zemlji. Da si tudi ti meni na razpolago, kadar sem žalostna,« je dejala Manca in se močno stisnila k mamici.

»Ves mesec, ko prebiramo šmarnice, v vseh zgodbah smo spoznali res veliko – kako prijetna je Marija. Pa kako odločna, ljubeča, potrpežljiva ... Zares nebeška. In kako se moramo tudi mi truditi, da smo ji podobni. Da nikoli ne obupamo,« je povzel očka.

»Marija Tolažnica žalostnih je z nami, če jo nosimo v svojem srcu: tudi kadar boli, tudi kadar smo razočarani, tudi kadar se skregamo ...«

»Ja, prav ju-hu-hu lahko rečemo Mariji!« je tokrat prav nič žalostno sklenil Matevž.

»Marija, prosí za nas,« pa je preprosto dodala še Vesna.

NALOGA: Pomisli, kdaj in zakaj si bil nazadnje žalosten. Če jutri v svoji bližini opaziš kakšno žalostno osebo, stopi k njej/njemu in jo/ga skušaj potolažiti.

---

22. dan: Kraljica angelov

»Mami, mami, povej nam novo ime za Marijo!« je vztrajala Vesna, ko je danes družina ravno vstopila v njihovo veliko in prostorno župnijsko cerkev. Prav namenoma so prišli v cerkev sredi dneva, ko v njej ni bilo nikogar razen Jezusa, ki je navzoč v omarici, ki ji rečemo tabernakelj in pred katero gospod župnik in ministranti vedno pokleknejo.

Prosili so mežnarico, da jim je odklenila. Mami je namreč želela, da si v cerkvi zares dobro pogledajo vse, kar je okrog njih. Kipe, slike, lestence, večno lučko in vse drugo.

»Ja, bom, bom, Vesna,« je rekla mama. »A zdaj najprej poglej vse te velike in mogočne slike in kipe. Želim, da vidite, koliko angelčkov je upodobljenih tu v cerkvi.«

»Mami, cerkev, ko je cerkev takole prazna, je čisto drugačna kot takrat, ko je maša,« je svoje opažanje povedala Manca.

»In tako zelo velika!« je povedal Matevž in v tistem trenutku želel splezati čez klop v zadnji vrsti. Mama ga ji hitro ustavila in opomnila: »Matevž, cerkev ni telovadnica, ni igrišče. Sem pridemo, da se naša glava in naše srce lahko umirita. Tukaj še lažje slišimo Jezusa. Zdaj pa pogledajte okrog sebe. Božje podobe in angeli so tu prikazani vse okrog nas. Angeli so nekakšni Božji pomočniki.«

»In zakaj si že trikrat izrekla besedo angel – je povezano z Marijinim imenom?« je zanimalo Manco.

»Marija je Kraljica angelov,« je rekla mami.

»Ooo, hudo. Marija je bila tudi kraljica,« je dejala Manca.

»Kljub temu da je na zemlji živela tako preprosto in verjetno zaradi tega, ker je znala biti tako zelo vdana v Božjo voljo, lahko Marijo imenujemo tudi Kraljica. Marija je v nebesih. Tam so tudi angeli. Se kdo spomni, kateri angel je obiskal Marijo in ji povedal novico, da bo rodila sina?«

»Ammm, je bil to nadangel Gabriel?« je previdno poskusila Manca.

»Ja, res je. V Svetem pismu je omenjeno, da so se angeli prikazali tudi ob Jezusovem vstajenju iz groba. Naloga angelov danes pa je, da varujejo vsakega izmed nas. In Marija je kraljica njih vseh – Kraljica vseh angelov. Kajti angeli so najbolj popolna bitja in zato najbližje Bogu. Ker pa je Mati Marija Božja izbranka, je tudi kraljica njih vseh. Angeli so pomočniki Boga, pomočniki Marije.«

»Hmmm ... Zdaj sem pomislila: saj smo tudi mi lahko Marijini pomočniki. A je tako, mami?« je pomislila Manca. »Kadar delamo dobro, pomagamo drug drugemu ...«

»Res je, in če skrbimo drug za drugega, smo na nek način tudi mi angeli varuhi drug drugemu. In spet smo na pravi poti do nebes.«

»Ampak do tja je še daleč, a ne, mami? Meni je na zemlji tako lepo, da se mi prav nič ne mudi v nebesa!« je povedal Matevž, ki je že težko čakal, da bo lahko spet zunaj vozil kolo po igrišču.

Mamagajepobožalapoglavi, Matevžsejijeizmuznilinžetekelvenizcerkve. Mamajezbesedozopet opozorila, dasepocerkvini neteče in neskače. Inšepredenjemali prišel dovhodnih vrat, je slišal petje ... Mami, Manca, Vesna in Primož so bili pred oltarjem in so peli *Ves dan, vso noč, angeli bdijo nad menoj Gospod, ves dan vso noč, angeli, varujte me.*

NALOGA: Doma pred spanjem zapoj pesem *Ves dan, vso noč ...*

---

23. dan: Kraljica prerokov

»Še teden dni bomo spoznavali imena za Marijo, našo Kraljico,« je danes začela mami.

»Kraljice so skoraj v vseh pravljicah, ki jih beremo, hudobne,« je povedala Manca.

»Ja, ampak pravljice so izmišljene zgodbe, vse tole, kar mi spoznavamo, pa je resnično. In samo veselje je v nas lahko že zaradi tega, ker vemo, da naša Nebeška kraljica ni hudobna, temveč nadvse dobra, prijazna, usmiljena in še kaj,« je nadaljevala mami.

»Kakšno pa je ime za Marijo danes?« je tako kot že večkrat vprašala Vesna.

»Mariji bomo danes dali ime Kraljica prerokov.«

»Kdo pa so preroki? Te besede ne poznam,« je rekel Matevž.

»No, saj tega pa ne vem niti jaz, ki sem sicer bistra glavca,« je modrovala Manca.

»Preroki so bili ljudje, o njih lahko preberemo v Svetem pismu, predvsem v Stari zavezi, ki govori o rečeh pred Jezusovim rojstvom. Preroki so bili ljudje, ki so govorili za Boga ali v Božjem imenu. Bog je od njih želel, da prenašajo Božje sporočilo ljudem. In Marija je kot najpomembnejša ženska za Boga njihova kraljica. Kraljica vseh, ki so želeli ljudem dobro po Bogu in za Boga.«

»No, preroke je izbral Bog in jih nagovoril. Toda vsi niso želeli slišati in poslušati njegovih navodil. Celo preroki niso bili ubogljivi, tako da, Matevž, Manca, Vesna in Primož, kar recite mami, da še preroki niso vedno ubogali Boga, kaj šele, da bi vi vedno ubogali mamico,« je pripomnil očka.

»Kdo pa ni ubogal Boga?« je takoj zanimalo Matevža. »Prerok Jona,« je začela pripovedovati mami. »Bog je Jona nekoč poslal v veliko mesto, v katerem sta vladala hudobija in greh. Poslal ga je tja, da bi jim govoril o Bogu, da bi se ljudje spremenili in postali dobri in boljši. Jona pa ni hotel slišati njegovega glasu, odšel je na ladjo, ki je peljala v drugo mesto. A Bog mu ni kar tako dal miru. Poslal je namreč nevihto in Jona je vedel, da je to Božje znamenje. Pustil je, da so ga mornarji vrgli v morje, in pojedla ga je velika riba. Jona je v trebuhu ribe molil k Bogu in Bog ga je rešil ... In potem je tudi Jona šel v mesto, kamor ga je napotil Bog ... Tako da ga je navsezadnje vendarle ubogal,« je pripovedovala mami.

»In Marija je sprejela pod svoje okrilje tudi nekaj časa neubogljivega Jona, pa vse druge preroke. Tako kot sprejema nas. Marija je morala imeti veliko poguma, da je kot mlado dekle sprejela Božje naročilo, postala mamica Jezuščku, Božjemu otroku ... In prav je, da jo danes tako slavimo in ji pripisujemo tako vzvišena imena. Zares je zaradi njenega poguma, predanosti, vere in ponižnosti prav, da jo imenujemo Kraljica – angelov, prerokov in nas vseh,« je sklenila mamica.

NALOGA: Zvečer pred spanjem zmoli eno zdravamarijo – za vse ljudi, ki so nekoč živeli na zemlji, slišali in poslušali glas Boga. Saj zaradi njih mi lahko verujemo in upamo.

---

24. dan: Kraljica apostolov

»Predvčerajšnjim ste bili pa v cerkvi sredi popoldneva, kajne, Vesna?« je očka spraševal triletnico.

»Ja, peli smo *Ves dan, vso noč*,« je začela Vesna.

»Ker Mariji lahko rečemo Kraljica angelov,« je svoje znanje podal Matevž in komaj čakal, da bo večerja.

»Ampak, pred večerjo še novo ime za Marijo,« je pripomnil očka.

»Potem pa kar sedimo za mizo. Tako kot so za mizo sedeli apostoli, o katerih bo danes tekla beseda,« je začela mama. Takrat je Manca že hotela vzeti s seboj iz dnevne sobe še Primoža, a ker se je tako lepo zamotil s kockami, ji je mamica še pravočasno pomignila, naj le sama pride k mizi in prisluhne.

»Danes bomo Mariji rekli Kraljica apostolov. Apostoli so bili ...« je razlagala mama, dokler je Manca ni prekinila.

»Ja, vem, Jezusovi učenci. Njegovi prijatelji. O njih smo brali zgodbo pri verouku. O tem, kako jih je Jezus poklical, da so hodili z njim.«

»Mami, jaz pa ne vem, povej, no,« je začel tarnati lačni Matevž.

»Apostoli so zares bili, kot je rekla Manca, Jezusovi učenci in njegovi najboljši prijatelji. Bili so z njim, ko je živel na zemlji in je začel ljudi učiti o Bogu. Ko je ozdravljaval ljudi in preden so ga pribili na križ. Bili so ob Jezusu, tako kot je bila ob Jezusu njegova in naša mamica Marija,« je pripovedovala mama.

»Zanimivo bi bilo, če bi naštel imena vseh dvanajstih apostolov. Jih poznaš, Manca?« je vprašal očka.

»Vem, da je bil eden Matej,« je vedela povedati Manca.

»Ja, poleg Mateja so bili še Andrej, Janez, Jakob, Simon, Peter, Tomaž, Janez, Filip, Juda, Bartolomej in Juda Iškarjot,« jih je očka naštel ob pomoči Svetega pisma.

»Dvanajst jih je bilo. In Marija je bila veliko časa ob njih. Po Jezusovem odhodu v nebo je bila naloga njegovih prijateljev, da odidejo po svetu in ljudem pripovedujejo vse, kar jih je Jezus naučil. Da širijo vero v Boga,« je razložila mama.

»In tako kot je Jezus odšel v nebesa, so čez čas za njim odšli tudi vsi njegovi učenci, vsi apostoli in mama Marija. In Marija je zdaj lahko imenovana tudi Kraljica apostolov. Saj, kot smo ugotovili včeraj, smo ljudje na zemlji lahko angeli, kadar pomagamo in skrbimo drug za drugega, in hkrati tudi apostoli, kadar širimo vero v Jezusa. Kadar oznanjamo njegove besede, kadar delamo plemenita dejanja. In Marija je naša mama, naša srednica do Boga, naša Kraljica,« je sklenila mami.

»Mami, no, jaz sem že lačen,« je zopet potarnal Matevž, tudi Primož se je že naveličal kock in prišel do mamičinega naročja.

»Zdaj, zdaj bo večerja. Mami jo bo pripravila, mi bomo pa pripravili mizo. Tudi Jezus in Marija sta večkrat večerjala skupaj z apostoli,« je govoril očka.

»In kipec Marije naj bo ob večerji pri mizi – z molitvijo bomo povabili Marijo Kraljico apostolov, da bo z nami. Saj smo tudi mi včasih apostoli,« je dodala še mama.

NALOGA: Kakšnemu prijatelju, ki ne obiskuje šmarnic, predlagaj, naj kdaj pride s tabo. Povej mu, da pri šmarnicah spoznavamo nebeško mamico Marijo. Tako boš tudi ti Jezusov učenec – apostol.

---

25. dan: Kraljica mučencev

»Vesna, nikar ne udarjaj Matevža, to boli. V naši hiši se ne tepemo,« je poudarjal očka.

»Če mi pa teži,« je kljubovala Vesna.

»Pa vseeno, ne pretepaj se!« je ponovila mama. »Tako pridita oba sem. Želim, da se opravičita drug drugemu. Matevž, slišala sem, da si namerno jezil Vesno, Vesna, ti pa vseeno nikdar ne udarjaj.«

»Današnje ime za Marijo govori ravno o tem.«

»Kaj, a je Marija danes kraljica vseh, ki se pretepajo?« je malo za šalo, malo zares vprašala Manca z navihanim nasmeškom na obrazu.

»Ne, Mariji bomo danes rekli Kraljica mučencev.«

»Mučenci pa so vsi tisti ljudje, ki so bili hudo preganjani in pretepeni le zaradi tega, ker so imeli v sebi močno vero v Boga,« je povedala mami.

»Kaj, a je kdo umrl zaradi tega, ker je bil Jezusov prijatelj?« se je čudila Manca.

»Ja, prav zares. Grozno, ampak resnično. Ljudje smo si med seboj zelo različni – nekateri imamo v sebi vero, drugi je nimajo, nekateri pa so zelo nesramni in hudobni do ljudi, ki drugače razmišljajo. In ravno zaradi takih je marsikdo moral celo zapustiti ta svet. In to tako, da je bil pretepen ali so ga mučili na mnogo drugih načinov,« je tokrat razlagal očka.

»In Marija je kraljica vseh teh ljudi, ki so jih mučili. Marija jih je sprejela, kot je sprejela svojega sina in kot sprejema vsakega izmed nas. Vsem mučenikom je verjetno še posebej stala ob strani, saj so morali biti zelo pogumni, odločni in globoko predani Jezusovim besedam. Mučili, preteпали in zasramovali so jih le zaradi tega, ker so bili Jezusovi prijatelji in so želeli svojo vero živeti na polno,« je dodala mamica.

»O, to je pa grozno. Kaj pa, če bo mene kdo mučil, ker sem Jezusov prijatelj?« se je ustrašil Matevž.

»Mislim, da ne, Matevž. Upam, da ne. In nikoli ne smemo misliti na to. Mi moramo namreč verovati, da nas angeli čuvajo, da bo Marija naša pomoč in Jezus opora ter da nas čaka mirna pot do snidenja z Marijo in Jezusom,« je menil očka.

»In ko smo ravno v zadnjem delu meseca maja. Čez nekaj dni se bomo spominjali tudi gospoda, ki je bil Slovenec in je umrl tako, da so ga grdo preteпали in mučili. Lojze Grozde. Bil je še mlad fant, zelo priden učenec, živel je brez staršev in nekoč so ga neki ljudje, ki so bili hudobni in zelo nastrojeni proti Bogu, videli, da nosi v žepu molitvenik – to je knjižica, v kateri so zapisane mnoge molitve. Potem so ga na sila grd način pretepli do smrti. Zdaj je zagotovo v nebesih, ob Mariji, ki ga tolaži in se mu neskončno zahvaljuje, saj je mnogo hudega trpel zaradi tega, ker je jasno in glasno dal vedeti, da mu vera v Boga veliko pomeni. Bil je pogumen, bil je pošten, bil je predan Bogu,« je dodala mama.

»Vem, otroci, vse tole je kar težko razumeti. A vedeti moramo, da so Božja pota včasih zelo nerazumljiva. Včasih res ne vemo, za kaj je kakšna stvar, ki se zgodi, dobra. In se obračamo na Marijo, naj vendar pomaga in ne dopusti kakšnih reči ... A vedite, Bog, ki nas je ustvaril, nam je dal svojo voljo. Prav vsakemu izmed nas, zato je zelo pomembno, kakšne odločitve v življenju sprejemamo. Vsak se mora zase truditi biti dober, pošten, srčen in odgovoren. To je pot do – česa?« je želel z vprašanjem skleniti očka.

»Nebes!« sta hkrati zaklicala Manca in Matevž, ki sta ta stavek že stokrat slišala od očka ali mamice.

NALOGA: Danes pri večerni molitvi zmoli očenaš, da bi znal v življenju biti pogumen, kot so bili pogumni vsi mučenci. Da nikdar ne bi pozabil na Jezusa in da bi bil vedno njegov dobri in pravi prijatelj.

---

26. dan: Kraljica pričevalcev

V šmarničnih zgodbah beremo o šestčlanski družini. Vsak izmed njih je svojevrsten, kot ga je Bog ustvaril, skupaj pa so povezani v družino. Da so si med seboj v oporo, pomoč in da je med njimi močna povezanost v ljubezni. Očka je danes polno zaposlen v delavnici – bliža se konec maja, bližajo se šolske počitnice in če želi takrat biti malo več z družino, je treba zdaj izpolniti kakšno naročilo več.

»Mami, no ... Zakaj je očka te dni tako veliko v delavnici? Rad bi, da bi šli skupaj na kolesarski izlet. Pa ne sami, rad bi, da gremo z očijem!« je svojevoljno dal vedeti, kako pogreša očka, sin Matevž.

»Vem, Matevž, tudi jaz si želim, da bi bil očka zdaj z nami. Toda potrpeti moramo te dni, saj bo kmalu nedelja, in to bo dan, ko ga bomo imeli le zase. Medtem ko čakamo, da pride domov na večerjo, pa poslušajte razlago Marijinega imena za danes,« ga je želela pomiriti mamica.

»Kako pa bo ime Mariji danes?« je vprašala Vesna.

»Danes ji bo ime Kraljica pričevalcev!«

»Kaj, kdo je pričevalec?« je bila radovedna Manca.

»Pričevalec je nekdo, ki živi tako življenje, da drugi, ko ga opazujemo, lahko rečemo: 'Ooo, kako rad bi bil tudi jaz v kaki stvari tak kakor on ali ona ...' S svojim načinom življenja nam je vzor, kot luč, ki kaže, kako lahko pridemo do Jezusa,« je razložila mama in dodala: »Če smo še včeraj govorili o mučencih, kar si sam od sebe nihče ne želi biti, smo danes že pri pričevalcih, kar pa ni tako težko. Pričuje lahko vsak izmed nas. Kdo s svojimi dobrimi deli, kdo drug z redno in vztrajno molitvijo, spet tretji pričuje s tem, ko vztraja v težkih okoliščinah ...«

»No, mami, pa mi potem povej kakšnega pričevalca. Kdo je zate pričevalec?« je bila radovedna Manca.

»Meni so največji pričevalci tisti, ki imajo v družini kakšno hudo bolno osebo, pa ko preberem v kakšni reviji o njih, kako kljub temu živijo v veselju in se jim svet zaradi tega ne zdi ne krivičen ne črn.«

»Če dobro premislim, sta zame pričevalca vidva z očijem – ker si želim biti taka, kot sta vidva, ko odrastem,« je še dodala Manca in se močno stisnila k mamici.

»O, to je pa lepo slišati, da tako misliš,« je bila vesela mamica. »In upam, da vse vas z očkom vzgojiva v osebe, ki boste, ko odrastete, tudi vi pričevalci – pričevalci veselja, dobrote in ljubezni v veri.«

»Kraljica pričevalcev!« je ponovil Matevž in se zamislil ...

»Marija Kraljica pričevalcev sprejema mene, tebe, tebe in tebe, vsakega izmed nas, ki se trudimo biti pričevalci. Ki se trudimo ponavljati za nekom, ki dela dobro. Ki se trudimo biti dobri,« je sklenila mami. Zdaj pa krožnike na mizo, pripeljal se je očka.

NALOGA: Doma (ali kar pri šmarnični pobožnosti) zapojte pesem *Pričeval ljubezen bom*. (Videospot te pesmi najdete na internetu. Poje jo skupina L.Y.F.E.)

---

27. dan: Kraljica vseh svetnikov

Današnja zgodba se začne v avtomobilu. Družina se odpravlja na obisk k starim staršem. Pred vsako vožnjo, razen kadar pozabijo, se priporočijo svojim krstnim zavetnikom. Tako se je začelo tudi danes ...

»Sveti Primož,« je rekla najstarejša sestra Manca in pogled na malega dečka, ki je mirno vlekel svojo dudo in užival v udobni vožnji, je bil za vse prijeten. »Prosi za nas!« so odgovorili vsi njegovi družinski člani. »Marija Vnebovzeta, prosi za nas,« je dodala še Marijo, svojo zavetnico.

»Sveti Matej,« se je pogumno oglasil Matevž, saj je že dobro vedel, kdo je njegov krstni zavetnik. »In Frančišek Asiški, prosi za nas!« je skorajda razločno rekla Vesna.

»Marija, Kraljica vseh svetnikov, prosi za nas!« je nadaljevala mama. »Otroci, to je pa današnje ime za Marijo. Kraljica vseh svetnikov!«

»A to pomeni, da je Marija šefica od mojega zavetnika Mateja in od vseh drugih naših zavetnikov?« je zanimalo Matevža.

»Hmm, ja, nekako tako!« je v nasmehu rekla mami. »Ampak, saj smo že spoznali, boljše šefice, kot je Marija, si svetniki ne bi mogli želeli. Svetniki imajo mnogo skupnega z Marijo. Tudi svetniki so naš vezni člen z Bogom. Včasih lahko prosimo Marijo za pomoč, ali pa katerega drugega svetnika ali svojega krstnega zavetnika.«

»Pa razloži, mami, kdo in zakaj so sploh svetniki,« je bila radovedna Manca.

»Svetniki so ljudje, ki so že umrli, v življenju na zemlji pa so na najrazličnejše načine sledili Jezusovemu zgledu. Če lahko dokažemo, da je nekdo v času, ko je živel na zemlji, naredil čudež, živel Jezusu predano, potem se tega človeka predlaga za svetnika. Najprej ga potrdijo škofje v deželi, kjer je živel, potem mora svojo potrditev in strinjanje dati tudi papež. Življenje vsakega posameznika, ki naj bi postal svetnik, mora biti podrobno opisano in dokazano. To, da nekdo postane svetnik, ni kar tako ...« je povedala mami.

»Uf, ampak, če si svetnik, si zagotovo v nebesih, a ne?« je bil tokrat radoveden Matevž. »No, zadnjič, ko si govorila o mučencih ... Mučenec ne bi bil, svetnik bi bil pa z veseljem. Bi delal čudeže, to je fino!«

»Ja, mesto za svetnike je zagotovo v nebesih. Če sta Jezus in Bog, ki sta eno, tista najpomembnejša glasnika naše vere, je Marija takoj ob njima. Kot Jezusova mama, Božja izbranka, je tudi Mama in Kraljica vseh svetnikov. Vseh, ki so na zemlji živeli zavzeto vero in jim je Bog naklonil svoj blagoslov, s tem da so izstopali od povprečnih ljudi in dajali zgled in potrditev, da je Bog resničen,« je povedal očka.

»Ti, mami, to pa bo veselo v nebesih, toliko dobrih in zanimivih ljudi nas čaka tam,« je rekla Manca.

»In hvala Bogu, da so nam na pot življenja poslani ljudje, po katerih naša vera postaja še močnejša in veselje nad večnim življenjem še večje,« je sklenila mami.

NALOGA: Doma se pozanimaj o svojem krstnem zavetniku. Poišči njegov življenjepis (na internetu ali v knjižnici).

---

28. dan: Kraljica svetega rožnega venca

Danes se je mami odločila, da pripovedovanje začne malo drugače. Z uganko. Zastavila jo je svojim štirim otrokom. Sklepala je, da jo bosta Manca in Matevž že znala razvozlati, Vesna in Primož pa se bosta zraven igrala ...

»Kaj ima bisere, a ni ogrlica?« je bila radovedna mami.

»Ja, tisto, kar imaš obešeno na roki, kako se že reče ...« je razmišljal Matevž. »Aja, zapestnica!«

»Ne, napačen odgovor! Naj še malo pomagam,« je nadaljevala mami. »To zadevo v naši družini vzamemo v roke predvsem v adventnem času in ob pričakovanju svetega Miklavža.« Otroka še vedno nista vedela, o čem govori mama.

»No, obešenega imamo na steno, na koncu je križec in z njim molimo,« je zdaj jasne znake povedala mami.

»Aja, rožni venec!« je kanilo v glavo Mancici.

»Bravo. Pravilno. In Marija je Kraljica svetega rožnega venca. Rožni venec je molitev, sestavljena tako, da petdesetkrat zmolimo Marijino molitev zdravamarija. Poleg dodajamo še stavek, ki pove nekaj iz življenja Jezusa in Marije. Petkrat vmes zmolimo očenaš in naredimo znamenje križa. Je mnogo daljša molitev, a ima svoj pomen,« je razložil očka.

»No, naj vam povem: spomnim se, ko sem bila otrok, smo zelo velik lesen rožni venec imeli obešen v dnevni sobi. V roke smo ga vzeli pred vsakim prazničnim večerom in pokleknili na klop okrog mize v kuhinji. Stara mama ali mami je molila molitev rožnega venca naprej, mi smo odgovarjali. Vesta, vedno se mi je to zdelo sila dolgočasno. A hkrati nekako zabavno: z bratom in sestro smo molili, zraven sicer mislili na kaj drugega, a bili smo povezani, včasih smo drezali drug drugega in čakali, kdo bo prvi, ki se bo smejal in ga bo kdo od odraslih očitajoče pogledal. Ja, malo smo si nagajali med molitvijo. A kljub temu je bilo vedno nekako lepo, toplo mi je bilo v srcu, četudi sem se med molitvijo dolgočasila,« je spomine na svoja otroška leta podelila mami.

»In tudi sama si želim, da bi mi kdaj kot družina zmogli zmoliti cel rožni venec,« je še dodala.

»Ampak mami, petdesetkrat zmoliti zdravamarijo, zakaj pa? Zakaj bi tolikokrat ponavljali ene in iste besede?« ni bilo jasno najstarejši hčerki.

»Včasih kot otrok tudi sama nisem tega razumela. Zdaj pa, ko sem odrasla, vidim, kako me molitev pomirja, kadar me je strah ali kadar sem v negotovosti. In če ponavljaš ene in iste besede, imaš možnost o njih razmišljati znova in znova. Marija se nam po molitvi rožnega venca da videti v različnih vlogah. Tako kot jo spoznavamo v različnih imenih,« je svoje mnenje povedala mami.

Očka je dodal le še: »Kadar molimo rožni venec, petdesetkrat izrečemo tudi prošnjo v zadnjem delu svetamarije – prosi za nas grešnike ... In saj veste, otroci, kar bomo Marijo zavzeto prosili, bo posredovala Bogu.«

NALOGA: Doma poišči rožni venec, ga primi v roke in zmoli vsaj eno desetko (deset zdravamarij) za vse tiste ljudi, ki te naše čudovite Gospe še ne poznajo.

---

29. dan: Kraljica družine

»Ooo, otroci, danes pa komaj čakam, da vam povem Marijino ime. Kot so častni gostje rekli gostitelju poroke, na kateri je Jezus naredil prvi čudež, tako bi tudi jaz rekla za Marijina imena: najboljša je za konec!« se je veselila mama. »Danes bomo Mariji rekli Kraljica družine.«

»O, to je pa krasno!« je z mamico svoje navdušenje delila Vesna, čeprav ni točno vedela, zakaj. A veselje je nalezljivo ...

»Ja, Marija je Kraljica vseh družin. Njena vloga v družini se začne, ko pogumno sprejme Božje detece Jezusa in z Jožefom v revni štalici v Betlehemu začnejo tvoriti Sveto družino. In na svetu je toliko različnih družin.«

»V šoli smo se pogovarjali o tem, koliko članov šteje katera družina,« je dodala Manca.

»Ja, družine so zelo različne. Vezni člen morata vedno biti mama in oče. Če ne bi bilo očeta in mame, ne bi moglo biti otrok. Ljubezen pa je tista, ki ju mora držati skupaj,« se je oglasil tudi očka.

»Poznamo družine, kjer sta le mož in žena, pa družine, v katerih je samo en otrok, ali pa takšne, kjer sta dva ali več. Nekatero družino živijo skupaj s starimi starši ali kakšnim stricem in teto,« je še dejal.

»Ampak, pri nas v vrtcu je pa Julija, ki pravi, da njena mamica in očka ne živita skupaj. Ona živi pri mami, vsako sredo pa gre k očiju,« je povedal Matevž.

»Žal je takih družin kar veliko. Starši se skregajo, pretežko jim je potrpeti, ne morejo vztrajati in verjetno premalo zaupajo – drug v drugega in v Božjo pomoč. Potem pa pridejo ločitve in družine razpadejo,« je dejal očka.

»Ja, to je žalostno, a se dogaja. Za vse otroke je najpomembnejše, da veste, da vas imamo starši nadvse in nepopisno radi. Naj se zgodi kar koli. Tudi Marija je imela neskončno rada svojega sina Jezusa. In ko je ob njegovi smrti postala mamica nas vseh, od tedaj ima neskončno rada tudi nas,« je povedala mama.

»In ker vsak izmed nas pripada neki družini, je Marija tako Kraljica vsakega izmed nas. Marija gleda na vse družine, jim želi ljubezni in razumevanja. Pa tudi, če se v družini s kom skregaš, moraš vedeti, da so še prepirla le del življenja. In si je treba potem tudi odpustiti. Včasih je to težko, takrat se lahko priporočimo Kraljici družine, da resnično prosi za nas,« je vse skupaj poučila mamica.

»Marija je res ta glavna pri toliko stvareh. Pri družinah, pri tistih, ki delajo grehe, pri tistih, ki živijo dobro ...« je na splošno pomislil Matevž.

»Veš, Matevž, če v življenju znamo dati Jezusa in Marijo na prvo mesto, se nekako vse stvari postavijo prav. In Marija nas čaka na vsakem koraku. Povsod imamo možnost, da postanemo njeni, da postanemo dobri in boljši. Prijazno nas vabi in sprejema. In neskončno vesela sem, da sem na pot življenja dobila tako čudovite družinske člane in da točno vem, da nisem za vse sama, da nad vsakim izmed nas bedi Marija, Kraljica družine,« je sklenila mami.

NALOGA: Zvečer naj se družina zbere skupaj in vsak naj pove, kaj mu je pri vsakem družinskem članu najbolj všeč.

---

30. dan: Kraljica miru

»Danes je predzadnji šmarnični dan. Joj, kako hitro gre mesec naokoli,« je na glas razmišljal očka in že gledal po koledarju naprej ter ugotavljal, kakšno delo ga čaka v naslednjih dneh.

»Spoznali pa bomo zadnje ime za Marijo. Čisto zadnji vzklík pravi Kraljica miru,« je povedala mami.

»Prosi za nas!« je dodala Vesna.

»Je imela Marija na zemlji mirno življenje? Zakaj ji rečemo Kraljica miru?« je tokrat zanimalo Matevža.

»Uf, daleč od tega. Ko je bila Marija mlado dekle in jo je obiskal nadangel ter ji povedal, da pod srcem nosi Božjega sina, je bila Marija zagotovo zelo nemirna,« je vedel povedati očka.

»In prav nič mirna verjetno ni bila, ko ji je prerok v templju kmalu po rojstvu otroka napovedal, da bo morala še veliko trpeti,« je dodala mami.

»No, zakaj pa potem pravimo Mariji Kraljica miru?« je zdaj zanimalo tudi Manco.

»Marija je za čas življenja na zemlji zagotovo čutila mnogo nemira v sebi. A hkrati je imela ogromno vere in opore v Bogu, zato je še danes lahko priprošnjica za mir.«

»No, kaj pa za vas pomeni mir?« je zdaj postavila vprašanje mama.

»Jaz čutim v sebi mir takrat, kadar me ne skrbi kaj glede dela in kadar v hiši ni stalnega direndaja,« je povedal očka.

»Jaz pa imam rada mir, preden grem spat, ne pa da se takrat mamica in Matevž prepirata,« je rekla Manca.

»Jaz pa rada v miru preberem elektronsko pošto in popijem kavo,« je dodala še mami.

Ravno tedaj je sredi dnevnave zavlada nemir, saj sta Vesna in Primož hkrati želela imeti isto žogo. Mama je v naročje vzela Primoža, očka Vesno, Matevž pa žogo, s katero so se na očkovo pobudo začeli vsi skupaj igrati.

»Če rečemo, da je Marija Kraljica miru, s tem ne mislimo miru, kakršnega imamo zdajle, ko sta Primož in Vesna nehala jokati. Marija je Kraljica miru, ki vlada v svetu. Slavimo in častimo jo lahko, da živimo v kraju, kjer ni vojn, kjer je bil bolezenski virus uspešno premagan. Kraljica miru, ker imamo v srcu vero, ki nam prinaša v življenje večno upanje in nas pomirja, kadar nas tarejo skrbi,« je razložila mami.

»Manca, ti boš čez dobro leto že začela z ocenami v šoli. Tudi takrat se lahko priporočiš in prosiš Kraljico miru. Da se boš pred kakšnim ocenjevanjem znala umiriti in pravilno odločati,« je dal nasvet očka.

»Marija Kraljica miru, bodi vedno in vselej z nami. Tudi med počitnicami, ki se naglo približujejo. Daj, da bo kljub velikemu direndaju vse krog nas v naših srčkih mir, da bomo lahko slišali glas Jezusa, ki nas vabi k dobremu,« je kot molitev povedala prošnjo mamica in zaključila igro. Napočil je čas za mirno ... ali manj mirno večerjo.

NALOGA: Zmoli molitev Zdrava Marija za mir v svetu.

---

31. dan: Konec

»Oči, oči, danes je zadnji dan v maju. Šmarnice se zaključujejo,« je hitela v očkov objem povedat Vesna.

»Ja, res je. Vsega lepega je enkrat konec,« je odgovoril očka.

Mami pa je želela slišati, kaj vse so si zapomnili ob pripovedovanju o Mariji in Jezusu.

»Jaz sem si zapomnila, da je Marija čudovita gospa, ki je ljubezniva in zelo verna. Pa vedno nas čaka, da se lahko poboljšamo in pridemo do Jezusa,« je povedala Manca.

»Meni pa je najbolj všeč, da je Marija prijateljica tudi vseh tistih, ki so zdaj v zaporu. Da imajo tudi oni možnost, da pridejo do Jezusa,« je imel Matevž v mislih Marijo, ki je Pribežališče grešnikov.

Očka je pomislil, kateri vzklik je bil njemu najljubši. »Res, veliko je teh imen za Marijo. Če dobro pomislim, pa mi je zelo všeč tisti, ki pravi, da je Marija tudi Začetek našega veselja.« To me je prešinilo zdajle, ko vidim, kako se že veselite sladoleda, ki vas čaka na koncu današnjega druženja.«

»Katero Marijino ime pa je tebi najljubše?« se je Manca sklonila k sestrici Vesni.

Vesna se ni mogla spomniti vsega, a ker so se otroci v zadnjih dneh doma večkrat igrali šmarnični obred, so ji v glavi ostale besede »Sveta Marija, prosi za nas!«

Vsi so se nasmehnili Vesninim besedam, potem pa je mama predlagala.

»Zdaj pa, puncici, brž pojdiva po šopek rož tja na travnik. Matevž, ti pojdi iskat svečko in vžigalnik. Vzemimo Marijin kipec in ga nesimo okrog naše hiše. Naj bo to znamenje, da želimo, da je Marija vedno pri nas.«

In družina se je postavila v kolono, pokrižali so se in nesli Marijin kipec, šopek svežih rož in svečko okrog hiše.

Vrnili so se v kuhinjo in tam ob Marijinem kipcu zapeli še Marijino pesem.

»Mami, zelo sem vesela, da imam v nebesih še eno mamico,« je rekla Manca.

»Ja, kajne, kako je to krasno!«

»Jaz pa le upam, da bo vsakega izmed vas Marija varovala in predvsem, da vsak izmed vas ne bo nikdar pozabil, da se z molitvijo, prošnjo ali zahvalo lahko oglasi pri Mariji. Po Mariji do Jezusa,« je dodal očka.

»In z dobrimi deli, prijaznostjo in veseljem do drugih ljudi naj svet ve, da smo kristjani veseli ljudje,« je sklenila mami.

NALOGA: Z vsemi, ki so zbrani pri šmarnični pobožnosti, naredite kolono in nesite Marijin kip okrog cerkve ali oltarja. Počastite jo in se ji priporočite za naprej.
